

CONTRA

nr 2 2010 (nr 210 från starten) årgång 36 Pris 25:-

**Polisen stämplade kritisk
bok som hot
Ny billig energikälla**

garanterat politiskt inkorrekt

9 770347 647008

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472
Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare
Géza Molnár

Adress
Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
Telefon 08-720 01 45
E-post redax@contra.nu
Internet hemsida <http://www.contra.nu>
Sluten del endast för prenumeranter:
<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>
Användarnamn och lösenord finns endast i den tryckta versionen av Contra.

Prenumeration
Minst 175, rekommenderat 250 kronor, per år. Inbetalas på plusgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 5682-0392.
Finland: Minst 20 euro per år.
Bankgiro Sampo 800018-70846087.

Medarbetare
Styrelseordförande: Géza Molnár
Redaktion: Géza Molnár, C G Holm och Fredrik Runebert
Övriga medarbetare: Benny H. V. Andersson, Karl-Göran Bottwyk, Tommy Hansson, Bertil Häggman, Bertil Lindblom och David Stavenheim samt Christer Arkefors i Italien, Bertil Wedin i Mellersta Östern och Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2010-04-06
Strands Grafiska, Lindesberg 2010

På omslaget till detta nummer av Contra hittar vi författarinnan Vera Efron. När hon skrivit en satirisk bok om sina mellanhavanden med Skatteverket blev hon i Rikskriminalens "nationella hotbildsrapport" stämplad som en person som med hot och våld försökte påverka utgången av skatteärendet. Vera, hennes tvillingsyster och en person som skjutit ihjäl en annan person i tunnelbanan var de enda tre som namngavs i rapporten. Contra har intervjuat Vera Efron, se sidan 3.

CONTRA-NYTT

Winston Churchill död

Contra-medarbetaren Winston Churchill avled i cancer i början av mars. Winston Churchill var sonson till premiärministern med samma namn. Han föddes under "Slaget om Storbritannien" 1940.

Han var parlamentsledamot i tjugosju år, men han ställde inte alltid in sig i det konservativa partiets huvudfåra, vilket ledde till att han ganska snart blev en "backbencher", dvs han var inte partiets talesperson i några viktiga frågor. Han kritiserades ibland av partiledningen för sina åsikter.

Winston Churchill var framförallt engagerad i försvarspolitiska frågor. Och det var så Contra kom i kontakt med honom. 1983 gav Contra ut boken "Till Västs försvar" i svensk översättning (originalen kom 1981). Boken var framförallt en kritik mot Västs mjuka politik mot Sovjetunionen. Boken skrevs när Thatcher just kommit till makten och Reagan var på väg att ta över i Vita Huset. Så mycket ordnade till sig under de följande åren.

När Winston Churchill kom till Sverige för att presentera boken fick han en helsida i Expressen och en stor presentation i Svenska Dagbladet. Han hann också med att träffa Carl Bildt, som då var riksdagsman på uppåtstående. Churchill berättade för Contra att han aldrig varit i Sverige tidigare, även om han flugit över Sverige med ett privatplan till Åland en gång.

Han fick sitt namn efter farfar när kriget rasade som mest. Namnets strålgång var större än han själv. När jag ringde till Park Hotell, där Winston Churchill och hans fru bodde under besöket i Stockholm, bad jag att få tala med Winston Churchill. Receptionisten svarade "Du grabben, han checkade ut för gott 1965." När jag framhärjade och receptionisten insåg hur det förhöll sig blev han av naturliga skäl ytterst förlägen. Jag har aldrig mött en så underdånig receptionist, som när jag några timmar senare kom för att hämta herrskapet Churchill till middag. *C G Holm*

Boken "Till Västs försvar" kan rekvideras från Contra. Enklast genom att sätta in 90 kronor på Contras plusgiro 85 95 89-4.

En prenumeration till Dina barn

Om barnen flyttat hemifrån har de inte längre tillgång till Ditt exemplar av Contra. Ett gott sätt att ta fortsatt ansvar för Dina barns politiska fostran är att skänka dem en prenumeration på Contra. Gör det genom att sätta in 175 kronor på plusgiro 85 95 89-4. Eller 95 kronor om det handlar om en studerande. Glöm inte att ange för vem Du prenumererar!

Mitt Ryssland

Med detta nummer av Contra följer ett erbjudande att köpa Valentin Agapovs bok Mitt Ryssland. I boken berättar den ryske avhopparen Valentin Agapov om sitt liv i Ryssland, det som förde honom till avhoppet i Sverige och sedan en decennielång kamp för att få hit mor, dotter och hustru. Valentin Agapov bor idag i Malmö. Boken, som är inbunden, beställs enklast genom att Du sätter in 160 kronor på Contras plusgiro 85 95 89-4.

Vera Efron skrev boken som polisen uppfattade som ett hot

Enligt rikskriminalpolisens "nationella hotbildsdokument" 2007 utgjorde Vera Efron och hennes tvillingsyster Lena ett hot mot samhället. Polisen skrev: "De tre olika typerna av påverkan, hot/våld, utpressning och bestickning hänger samman och samspekar på olika sätt. Hot om våld är ett relativt enkelt sätt att försöka influera utgången av ett ärende. Ofta rör det sig om förtäckta hot eller insinuationer. Ett exempel på detta är den bok de ryska systrarna Vera och Lena Efron skrev om sina kontakter med Skatteverket i vilken den tjänsteman som genomförde revisionen namnges".

Det fanns tre namngivna personer i dokumentet. Förutom systern Lena Efron handlade det om en mördare som offentligt berättat varför han sköt ihjäl en annan person i tunnelbanan.

Bakgrunden till "hotet" var att Vera Efron skrivit en självbiografisk bok om sin uppväxt i Sibirien, sin flykt från Sovjetdiktaturen och sitt nya liv som företagare i Sverige. Företaget slutade med en skatterevision där hela verksamheten krossades och försattes i konkurs. Skatteverket vägrade att godkänna en stor del av kostnaderna i rörelsen och krävde att det skulle betalas moms, inkomstskatt, sociala avgifter etc inte bara på överskottet utan på en stor del av kostnaderna i rörelsen.

Vera försökte ta tag i Skatteverkets frågor, men hon hade som de flesta småföretagare inte råd och möjlighet att anlita juridisk hjälp. Det gick som det gick, företaget gick under, hon blev skuldsatt över öronen på grund av skattedebiteringarna och hon rasade ihop och hamnade på sjukhus. För att komma tillbaka satte hon igång att skriva en bok som dedicerades till skattehand-

läggaren Thomas Linderöth. Han fick ett personligt dedicerat exemplar vid ett besök på skattekontoret. Han tog illa vid sig. Det gör man lätt om man möter motstånd från skattebetalarna. Yttrandefriheten är viktig, men inte när man skriver om Skatteverket. Den som har något otalt med Skatteverket ska bli rädd och tyst. Och med de resurser och möjligheter till repressalier som Skatteverket har är det lätt att tvinga människor till tystnad.

Det var detta som ledde till att Vera och hennes tvillingsyster utpekades som "hot" av Rikskriminalen. Tvillingsystern Lena fick ett särskilt omnämnande trots att hon inte skrivit boken. Anledningen har framkommit senare, det framgår i boken att Lena uppmuntrade sin syster att skriva boken för att hon skulle "komma tillbaka" efter sjukhusvistelsen. Det var nog för att räknas som ett av de tre värsta hoten i Rikskriminalpolisens rapport.

Vera Efron är inte den första som råkat ut för luven på skattemyndigheterna. Inte heller den första författaren. Legendarisk är

Vera Efron intervjuad av cg.holm@contra.nu

Anderz Harning (1938–1992). Skattemyndigheterna vägrade honom att göra avdrag för resor som han gjorde för att samla in underlag till sina böcker. När han vägrades avdrag för arbetsrummet där han skrev sina böcker med motiveringen att han hade en soffa där, och att han faktiskt kunde sova på soffan, bjöd han in Göteborgs-Posten och sågade itu soffan så att det var definitivt omöjligt för den voluminöse Harning att sova på den halva soffan som var kvar. Sedan satte han igång att göra research för sin roman "En skatteindrivares död". Skattmasen förföljer författaren med krav till Söderhavet. Boken får ett lyckligt slut i och med att en jättebläckfisk äter upp skatteindrivaren... Men det var Anderz Harning, etablerad samhällsdebattör och författare som hade pressen på sin sida. Så var det inte för Vera Efron.

Knäckt – men fick ett nytt liv

Vera berättar nu med några års perspektiv på skatteaffären att hon har en kluven syn på den.

Å ena sidan kränkningen och rättsövergreppen. Hon har kommit till ett främmande land och jobbar dygnet runt för att försörja sin familj. Framgångsrikt tills hon möter den fullständigt orubbliga och omedgörliga skattemyndigheten. Den knäcker både henne och företaget. Med alla betalningsanmärkningar som blev följden kunde hon vare sig stå i bostadskön eller teckna ett telefonabonnemang. Skattemyndigheten såg till att hon blev utslängd från det som de flesta uppfattar som ett normalt liv. Men det lärde henne att bli starkare, att bekämpa och övervinna motgångarna.

Å andra sidan var hela affären början till ett nytt liv. När hon som företagare försökte tala för sin sak var det ingen

Aktiebolaget Rysk Roulette är en satir över de svenska skattemyndigheterna, som bygger på författarinnans personliga erfarenheter. Den blev vägen tillbaka sedan skattemyndigheterna krossat hennes företag. Alldeles uppenbart vill inte samhället att människor som utsatts för samhällsmaskineriets hårda tag ska ta sig tillbaka. Boken uppfattades som ett hot av Rikskriminalpolisen. Numer har staten betalat skadestånd för övergreppen mot Vera och Lena Efron.

Vera Efron

– allra minst skattemyndigheten – som lyssnade. Idag anser hon att hon fått en annan pondus som författare. Det har blivit ytterligare sju böcker efter den första om skatteaffären – ”Aktiebolaget Rysk Roulette”. Och ytterligare en är på gång. Hon startade förlaget tillsammans med sin dotter Katja, Efron & Dotter, och idag är det Katja som står för familjens engagemang i förlaget. Ett traditionsrikt värv, Veras farfarsfar, Ilja Aramovitj Efron, var en av Rysslands största bokförläggare och gav i samarbete med tyska Brockhaus ut en 86 band stor encyklopedi. Men kommunisterna beslagtogs allt; företaget, tryckerierna, fastigheterna...

Vera själv arbetar med informationssystem i Moskva, men i lagom omfattning. Hon har haft möjlighet att skaffa sig ett liv också vid sidan av arbetet.

Många drabbade hörde av sig

När boken kom ut kände hon en oro för att den skulle sänka hennes anseende bland grannar och bekanta. Här var en människa som inte gjorde rätt för sig gentemot staten, och det gjorde man väl i Sverige? Det var skamligt att inte betala sina skatter. Reaktionen var dock den motsatta. Det var många som visade stor förståelse för vad som hänt och särskilt många företagare som befunnit sig i liknande situationer hörde av sig. Sedan boken kom ut har det nog varit mellan 150 och 200 personer som på olika

sätt haft problem med skattemyndigheten som hört av sig. En del har knäckts inte bara ekonomiskt utan även psykiskt. Flera som drivit blomstrande företag har blivit socialfall. Vera fick många nya vänner tack vare boken.

En av dem som hörde av sig var den pensionerade tjänstemannen på Skatteverket Mikael Wokander. Han vitsordade att det ofta gick till precis som Vera berättat och att tjänstemännens löner och befordran styrdes av hur mycket pengar de kunde få fram i sina skatterevisioner. Ju hårdare man tog i mot den som hade svårt att försvara sig, desto bättre utsikter för löneförhöjning. Det blev en bok med titeln *Skattmasens manifest*, Skatteverket rullade ut stora dementimaskinen, men Wokander hade arbetat på skattemyndigheten i 37 år, så hans erfarenheter var svåra att vifta bort.

En annan som hört av sig är en man som fick sin villa utmätt. När han kom dit såg han hur den av Kronofogden anlidade flyttfirman slängde ut fotot på mormor från balkongen. De hade ju inget värde på en auktion.

Pärmarna påminner om de onda åren

Vera fortsatte att slåss för sin sak, men när hon förlorat även i Kammarrätten nekades hon prövningstillstånd i Regeringsrätten. –Alla pärmarna med handlingar står samlade bakom en dörr. När jag ser dem blir

jag sur och vill gå vidare. När Skatteverket gick till angrepp fick de kvarstad på mina pengar. Det innebar att jag inte kunde betala de advokater jag behövde. Jag måste sköta korrespondensen med skattemyndigheterna själv. På ett främmande språk och med bristande kunskaper om skattelagstiftningen. Jag var chanslös. Det kändes lite som KGB i mitt gamla hemland, jag kämpade mot en total övermakt.

Det är inte bara jag som upplevt det så. Många av de andra som jag kommit i kontakt med har samma erfarenheter. Det finns ingen rättssäkerhet i det nuvarande systemet, eftersom den som drabbas av skattemyndigheterna befinner sig i både kunskapsmässigt och ekonomiskt underläge. Det är till och med möjligt för Skatteverket att begära kvarstad på den anklagades egna pengar. Därmed kan den drabbade inte alls skaffa någon juridisk hjälp. Det finns inga pengar att betala med, även om pengarna fanns där från början.

Det finns ingen spärr mot maktmissbruk och dessutom råder omvänd bevisbörda. Det är jag som ska bevisa att skattemyndigheten har fel, inte skattemyndigheten som ska överbevisa mig om att jag har fel.

Under våren kommer en ny bok på Efron förlag skriven av Elias Melki som tog upp kampen mot skattemyndigheten och som ägnat fyra och ett halvt år av sitt liv att slåss för sin sak. Det krävs mental styrka och framförallt pengar för att lyckas med det. Elias har lyckats och han berättar om det i boken. Hans väg till framgång var att han hade ett hus som han kunde belåna för att få råd att betala advokaterna han behövde. Hade han inte haft det hade han stått hjälplös och det är inte omöjligt att hans framgångsrika städföretag hade krossats. Elias Melki har själv sagt i intervjuer att han upplevde att skattemyndigheternas enda ambition var att krossa honom.

Skadestånd från staten

När Vera först fick se Rikskriminalens rapport om de nationella säkerhetshoten blev hon stolt. Hon hade skrivit en bok som till och med Polisen var rädd för. Men vid närmare eftertanke blev slutsatsen en annan. Här hade hon fridsamt skrivit en bok som kritiserade en myndighets övergrepp mot en medborgare. Och så blev hon och tvillingssystem utpekade som två av tre namngivna hot mot samhället. Associationerna till ryska maffian var uppenbara. Det visade sig att en av de saker som systerarna kritise-

rades för var att de talat ryska med varandra när de besökte skattemyndigheten. Deras språk var ett hot! Vera hade inga pengar att driva sak mot polisen, men hon kontaktade advokaten Percy Bratt och frågade om han var beredd att driva saken utan arvode om han inte blev framgångsrik. Efter att han läst Aktiebolaget Rysk Roulette åtog han sig uppdraget och krävde skadestånd från Justitiekanslern för den kränkning som systerarna utsatts för. Ärendet begravdes snabbt, men Vera ringde var fjortonde dag och frågade när beslut skulle komma. Hon berättade också att hon skulle delta i ett seminarium om yttrandefrihet på Bokmässan i Göteborg och att utfallet av hennes fall var av stort intresse i samband med seminariet. Ett par dagar innan Bokmässan kom så svaret. Vera och hennes tvilling-syster tilldelades 25.000 kronor var i skadestånd för att Rikskriminalen utsatt dem för förtal. Justitiekanslern fastslår att det måste ha stått klart för Rikspolisstyrelsen att uppgifterna var ”ägnade att utsätta dem för andras missaktning”.

Hopp för Ryssland

När Vera hoppade av i Sverige våren

1989 kunde hon inte drömma om att Muren skulle falla senare samma år och att Sovjetunionen skulle upphöra att existera inom tre år. Men idag reser hon fritt till Ryssland och arbetar i Moskva. Hon menar att det växer fram ett motstånd mot den nuvarande regimen, den regim som bygger på korruption. Även en del protester har kvästs med hjälp av korruption. De som har protesterat har ibland kunnat dras in i korruptionssystemet och tystats på det sättet. Andra har utsatts för repressalier. Det finns ju ingen fungerande opposition mot systemet. Den ende som idag framträder öppet och organiserat är den gamle schackvärldsmästaren Garri Kasparov. Men på senare tid har det förekommit en hel del protester mot korruptionen i Ryssland, de protesterna riktar sig mot Vladimir Putin.

De nya medierna börjar spela roll. En milisman skickade ett brev om korruptionen i miliskåren. Ingen vågade reagera. Men saken lades ut på YouTube och snart hade flera miljoner sett filmen. Makten bygger ytterst på att milisen kan gripa in och om milisen börjar protestera undermineras regimens ställning.

Maldiverna klarar sig bra – havsytan sjunker!

Maldiverna är en ögrupp i Indiska Oceanen, cirka 50 mil sydväst om Indien. Maldiverna har 400 000 invånare och är ett självständigt land. Det brukar tas fram som det värsta exemplet på vart den globala uppvärmningen leder. En del har sagt att hela landet kommer att försvinna under havet inom femtio–hundra år. Landets högsta punkt ligger på 2,4 meter över havsytan.

Men det finns som vanligt en hel del att ifrågasätta när det gäller klimatalarmisternas varningar. Under 1900-talet uppskattas havsytan ha stigit med 18 centimeter.

Att mäta den globala havsnivån med en precision på centimeter är en inte helt lätt fråga. Längs Sveriges kuster har vi exempelvis landhöjningen (10 mm per år utanför Norrlandskusten). Tidvattnet påverkar dagligen ytan, liksom atmosfärens lufttryck, vindar och strömmar. Den som lyssnar på sjöväderappartens avsnitt ”vattenståndet i havet” inser snart att havsytan kan variera med flera decimeter på bara några få dagar. Att mäta den långsiktiga trenden med en

precision på centimeter är svårt. Men försök görs.

En av de främsta när det gäller just havsnivån vid Maldiverna är Nils-Axel Mörner vid Stockholms Universitet. Han framträdde i en intervju i tidskriften EIR 2007 (<http://www.climatechange.org/fo/ClimateChangeDocuments/NilsAxelMörnerinterview.pdf>). Hans slutsats är att havsytan ökat med ungefär 1 mm (inte 18!) per år under perioden från 1850 till 1940. Sedan blev det stopp på ökningen. FN:s klimatpanel har använt siffror från Hongkong och kommit till slutsatsen att havsnivån ökar med 2,3 mm per år. Men Hongkong är ett område med sjunkande nivå på landytan. I ett sådant område är det självklart att havsytan stiger. Mörner påpekar i intervjun att uppgifter om stigande havsnivå från satellitdata beror på justeringar i datamodellen baserad på uppgifterna från Hongkong. Det är inte mätdata som ökar utan *justerade* mätdata!

Mörner har ägnat mycket intresse åt Maldiverna, och har besökt ögruppen flera gånger. Han talade med fiskare på

Problemet i Ryssland är att demokrati förknippas med anarki. Som under Jeltsin. När Putin tog över blev det i alla fall ordning och reda... Alexander Lukasjenka i Vitryssland är ett ännu värre exempel. Men Ryssland behöver demokrati och Vera Efron är optimist och menar att Medvedev inte låter sig styras helt av Putin. På viktiga områden har han drivit en självständig linje. Men vi vet ännu inte vad som händer i samband med presidentvalet 2012. Kommer Putin att försöka göra comeback som president eller ej?

Hon ser inte heller Ryssland som ett militärt hot. Landet har alltför många grannar och inga ambitioner att lägga under sig grannländerna. Sveriges historiska ryskskräck ger hon inte mycket för. Ryssland är idag inget att vara rädd för. Det låter naturligtvis bra. Men ska vi verkligen tro på den optimistiska bilden. Den sönderrostade armén och marinen håller på att byggas upp igen. Och georgierna som idag lever i flyktingförläggningar och för ett par år sedan var bosatta i Abchasien och Sydossetien har inte uppfattat att Ryssland inte är intresserat av att expandera sin militära kontroll.

Ny billig energikälla på väg

Skiffergas är den nya heta energikällan. Den håller redan på att vända upp och ner på den amerikanska gasmarknaden och i Skåne prospekterar Shell för fullt.

Längs USAs kust finns det en hel del nybyggda hamnanläggningar avsedda för import av flytande naturgas (LNG). Nära gränsen mellan Texas och Louisiana finns det en anläggning som färdigställdes 2008 för en kostnad på 10 miljarder kronor. Anläggningen byggdes för att ta emot ett fartyg om dagen och naturgasen skulle ledas in i det stora amerikanska naturgasnätet. I själva verket har hamnen på ett och ett halvt år tagit emot tio fartyg.

USA har ytterligare åtta terminaler för import av naturgas. De drivs med ett kapacitetsutnyttjande på tio procent.

Orsaken till de sysslolösa terminalerna är en radikal omvälvning av energiförsörjningen i USA, en omvälvning som kan komma till Sverige också inom några år.

Det handlar om utvinning av skiffergas. Gasen finns fångad i skifferformationer. Att gasen funnits där har varit känt i årtionden. Men den har varit alldeles för dyr att utvinna, så oljebolagen har struntat i saken. Men nu har det gjorts betydande tekniska genombrott. Tekniken går ut på att man pumpar ner vatten i skifferformationerna och vattnet pressar ut gasen. Borringarna krossar skiffern och när man nått ett gasförråd är det möjligt att vrida borrtningen nittio grader för att följa gasfyndigheten längs med sprickorna i skiffern horisontellt.

Shell provborrar efter naturgas i Skåne. Den nya tekniken för utvinning av skiffergas gör att oljeterminaler som nyligen byggts för tiotals miljarder dollar i USA bara utnyttjas till tio procent. Gaspriserna har på ett par år sjunkit med sextio procent och gasterminalerna kanske snart byggs om från import till export!

Den nya tekniken gjorde att USAs gastillgångar bara under 2009 skrevs upp med en tredjedel – inom ett par decennier kommer skiffergasen att svara för halva USAs gasbehov och göra USA till exportör inte importör. Mellan 2008 och 2009 gick gaspriset i USA ned med 60 procent. Kända

cg.holm@contra.nu

reserver svarar nu mot 100 års konsumtion. De stora gasterminalerna får byggas om för export istället för import!

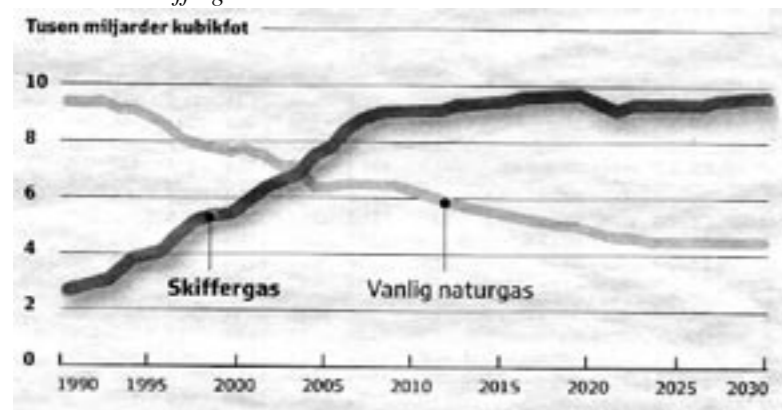
Det finns ingen anledning att tro att USA är ensamt om att sitta på skiffergastillgångar. I Sverige hade vi länge utvinning av olja ur skiffer vid Kvarntorp i Närke, men med tiden blev importerad olja så billig att anläggningen las ner (på platsen finns idag en central avfallsbehandlingsanläggning). Shell arbetar intensivt med undersökningar i Skåne om det inte är möjligt att utvinna skiffergas. När Shell säger att hela verksamheten i Sverige är till salu har man

gjort ett undantag för skiffergasprospekteringen i Skåne. Det är fritt fram för den som vill att köpa både raffinaderiet och bensinstationskedjan. Skiffergasprospekteringen behålls däremot av Shell! Andra stora oljebolag är verksamma i Tyskland (Exxon Mobil), Österrike (OMV) och Polen (ConocoPhillips). Om prospekteringen blir framgångsrik kan Europa minska sitt beroende av rysk gas.

Men gasutvinning är inte en problemfri och helt ren industri. Helt säkert blir det svårare att få acceptans för verksamheten i det tätbefolkade Europa än i glesbefolkade områden i USA som Texas, Pennsylvania och Klippiga Bergen. Det går åt massor av vatten i produktionen (vilket kan vara ett problem på sina ställen, redan idag måste Skåne hämta sitt vatten från sjöarna i Småland), men när gasen väl är utvunnen släpper den ut mindre föroreningar än både kol och olja.

De stora företagen dominerar prospekteringen i Europa. Så var det inte i USA. De stora trodde inte att det fanns någon ekonomi i skiffergasen och de struntade därför i prospekteringen. Det var små företag som lyckades där de stora inte såg några möjligheter. Det fanns också en rad konkurrerande företag som utvecklade den nödvändiga teknologin. I Europa, åtminstone i de områden där man borrar nu, saknas mycket av den nödvändiga infrastrukturen. Det finns inte teknisk kunskap om borrar och riggar i vare sig Sverige eller Polen. Den måste hämtas från Norge, Skottland eller USA.

Amerikansk skiffergas 1990–2030

Nya "tsarer" koncentrerar makten till presidenten

Den som hävdar att USAs president Barack Obama är socialist möts ofta med skepsis, detta trots att han har ett talande förflutet som samhällsorganisatör med en uttalat socialistisk agenda och har varit medlem i socialistiska organisationer. Därtill kommer att han umgåtts på vänskaplig fot med socialister och kommunister såsom William "Bill" Ayers, en professor som en gång i tiden var ledande medlem i den amerikanska terroristgrupperingen Weathermen.

Det finns heller ingenting som tyder på att Obama skulle ha övergivit sitt vänstervidna förflutna. Om man exempelvis tar sig en titt på de individer Obamas administration utsett till sina inofficiella "tsarer" (czars), det vill säga ansvariga för viktiga politikområden i en rad frågor, möts man av en rätt skrämmande samling mer eller mindre bisarra vänsteraktivister med stundom parodiskt politiskt korrekta målsättningar. Min slutsats blir att det är med benägen hjälp av dessa män och kvinnor Barack Obama vill bygga socialismen i USA.

"Tsarer" är en inte helt ny företeelse i amerikansk politik, men fenomenet har upplevt en explosionsartad tillväxt under president Obamas tid vid makten. Namnet är lånat från ryskan, där tsaren hade den absoluta makten över imperiet. De amerikanska "tsarerna" har dock en maktposition som är högst devalverad jämfört med den ryske tsaren. Ordet associerar dock till den absoluta makt som även de amerikanska "tsarerna" får – men den makten är begränsad till ett politikområde. Och de är alla underställda presidenten, som är den som sitter på den slutliga makten.

Även president Bush utsåg "tsarer", men under hans åtta år vid makten kom han inte upp till mer än 35. Obama hade redan under sitt första år utsett 38.

Varför har det blivit så vanligt med "tsarer"? Det ena skälet är att presidenten vill visa att han är handlingskraftig. Att

han sätter till en person som med stora maktbefogenheter får ta ett samlat grepp på ett viktigt politikområde. Det andra skälet är att de flesta "tsarerna" är ansvariga bara inför presidenten. När presidenten utser ledamöter i sin regering eller chefer för centrala myndigheter har Senaten den slutliga kontrollen över utnämningen. De personer som föreslagits av presidenten kallas till offentliga förhör och emellanåt faller presidentens förslag. I några fall har presidenten gått med på att även "tsarerna" ska förhöras, men i de allra flesta fallen är det inte så.

Hela systemet med tsarer innebär alltså

tommy.hansson@contra.nu

en avsevärd maktförskjutning från Kongressen till presidenten.

Vilka är det då är som blivit Obamas "tsarer"? Av de som finns nämnda här är det bara Ron Bloom, Adolfo Carrion Jr, Cass Sunstein, John Holdren, David J Hayes, Aneesh Chopra, Gil Kerlikowske, Dennis Blair, Herb Allison och Ashton Carter som är godkända av Senaten.

Afghanistan- och Pakistan-tsar: Richard Holbrooke

Vänsterman och förespråkare för hårdare vapenlagar i USA. Holbrooke är abortanhängare och vill legalisera droger. Ambassadör i Tyskland 1993–94, president Bill Clintons sändebud i Kosovo 1995. Var 1999–2001 USAs ambassadör i FN. Hade en ledande post i Hillary Clintons valkampanj 2008. Richard Holbrooke samarbetade nära med Carl Bildt på Balkan under 1990-talet.

Bilindustri-tsar: Ed Montgomery

Svart radikal som gjort sig känd för sitt motstånd mot näringslivet. Är för positiv särbehandling av afroamerikaner. Har ett förflutet som dean i University of Maryland Business School, där han lärde ut att amerikanska företag har orsakat världens fattigdom. Medlem i styrelsen i den kontroversiella organisationen ACORN (Association of Community Organizations for

Reform Now). ACORN, som driver sociala rättvisefrågor, har gjort sig känt för en rad interna oegentligheter av typ förskingring, fusk med väljarregistrering samt smutsiga inbördes maktstrider. Montgomery har ett förflutet som medlem i den kommunistiska DuBois Club.

AIDS-tsar: Jeffrey Crowley

Homosexuell och gayaktivist. Förespråkar "äktenskap" för homosexuella och vill att gruppen bögar och lesbiska skall tilldelas särskild status med rätt till fri sjukvård.

Gräns-tsar: Alan Bersin

Tidigare misslyckad skolinspektör i San Diego. Bersin är en vänsterradikal vän till Hillary Clinton. Han tjänade tidigare som gränstsar under Clintons justitieminister Janet Reno och bidrog starkt till att illegala invandrare kunde ta sig in i USA.

Kalifornisk vatten-tsar: David J. Hayes
Senior Fellow vid den radikala miljögruppen Progress Policy. Hayes har ingen tidigare erfarenhet av handhavande av vattentillgångar.

Industri-tsar: Ron Bloom

Har ett förflutet som anställd vid det tyska bilföretaget Auto Union (Audi). Har en fientlig inställning till såväl näringslivet som kärnkraften. Bloom sägs ha kämpat hårt för att få amerikanska biltillverkare att komma till korta i den internationella konkurrensen. Är styrelsemedlem i Chrysler.

Iran-Czar: Dennis Ross

Har övertygelsen att det är den amerikanska utrikespolitiken som förorsakat krigen i Mellanöstern. Har blivit känd som en Obama-apologet inför världen. Ross är emot vapen och för aborter.

Tsaren mot våld i hemmen: Lynn Rosenthal

Har en bakgrund som chef för the National Network to End Domestic Violence (NNEVDV). Rosenthal har bland annat gjort sig känd för att förespråka manlig kastreering.

Knark-tsar: Gil Kerlikowske

Kerlikowske är en ivrig lobbyist för varje typ av restriktiv vapenlag i USA. Han har varit polischef i liberala Seattle och ansåg att ingen amerikan skulle ha rätt att äga ett handeldvapen. Stödjer legalisering av droger.

Uppvärmnings-tsar: Carol Browner

Är en politiskt radikal före detta chef för EPA (Environmental Protection Agency) som blivit bekant för näringslivsfientlig aktivism. Socialist med bakgrund i Commission for a Sustainable World Society (CSWS), som pläderar för "global governance". Bower menar att rika länder måste dra ner på sina ekonomier i syfte att komma till rätta med den globala uppvärmningen.

Vänsteraktivisten Carol Browner vill skära ned levnadsstandarden i Väst – Obama har utsett henne till "Global Uppvärmnings-tsar", utan att inhämta Kongressens godkännande

Livsaskådnings-tsar: Joshua DuBois

Radikal aktivist för negerrättigheter. DuBois har en akademisk grad i ämnet Black Nationalism och har fört fram tanken på en separat svart nation inom Förenta staterna. Har lobbats för lagar mot vapenägarskap.

Stora Sjöarna-tsar: Cameron Davis

Radikal från Obamas hemstad Chicago och näringslivsfientlig miljöaktivist. Klandrar förre presidenten George W. Bush för att ha "förgiftat vattnet som minoriteter måste dricka". Davis har ingen tidigare erfarenhet av handhavande av vattentillgångar. Har varit medlem i ACORN.

Guantanamo-tsar: Daniel Fried

Mannen som fått det högsta ansvaret för att avveckla fånglägret vid den amerikanska Guantanamo-basen på Kuba är en rättighetsaktivist av den gamla skolan, som bland annat förespråkar rättigheter för terrorister. Han anser att det är USA som bär ansvaret för Kriget mot terrorn.

Hälsoreform-tsar: Nancy-Ann De Parle

Var under den andra Clinton-administrationen, i egenskap av director för HCFA (Health Care Financing Administration), chef för de federala sjukvårdsprogrammen Medicare och Medicaid. Hon är en övertygad anhängare av hälsovårdsransonering. Gift med Jason De Parle, som är reporter på tidningen The New York Times. De Parle

huset 1993–98 och är en stark anhängare av klimatavtalet i Kyoto. Går hårt in för att driva igenom "cap and trade", det vill säga ett administrativt styrmedel i syfte att kontrollera miljöutsläpp genom att förse industrier med ekonomiska incitament för att begränsa utsläpp.

Underrättelse-tsar: Dennis Blair

Pensionerad amiral som stoppade de amerikanska planerna på missilförsvar med motiveringen, att de var alltför "provokativa". Ordförande i den starkt vänsterinriktade organisationen Council of Foreign Relations, vilken klandrar amerikanska organisationer för att förorsaka regionala krig. Under sin tid som överbefälhavare för USAs Stilla havs-kommando anklagades han för att under konflikten i Östtimor ha vägrat lyda order från civila tjänstemän i Clinton-administrationen.

Mellersta Östern-tsar: George Mitchell

Mitchell är en före detta senator från Maine och övertygad vänsterradikal. Han har bland annat fört fram åsikten att Israel borde splittras upp i "två eller tre mindre, mer hanterbara bitar". Mitchell är vidare motståndare till kärnvapen, anhängare av antivapen-lobby samt för homosexuellas rättigheter.

Bonus-tsar: Kenneth Feinberg

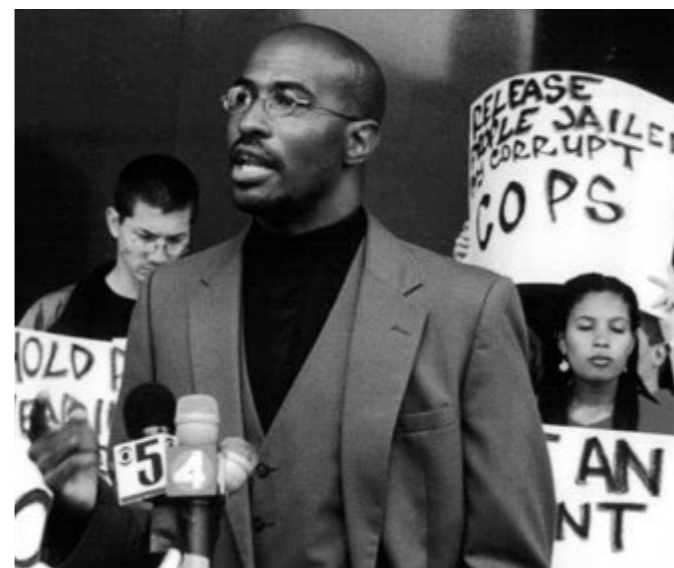
Han har makten över lönesystemen i de företag där regeringen gick in i samband med finanskrisen. Var tidigare stabschef för framlidne senatorm, den starkt vänsterinriktade Ted Kennedy. Feinberg är en advokat som anses ha berikat sig genom skadeståndsprocesserna till förmån för offren för terrorattacken den 11 september 2001.

Reglerings-tsar: Cass Sunstein

Vänsteraktivistisk domare som anser att det fria ordet bör vara begränsat för "det allmännas bästa". Har upprepade gånger fällt domar som går emot den personliga friheten, som till exempel rätten att äga vapen. Sunstein har hävdats att djur borde ha rätt att stämma människor inför rätta. I en bok har han kallat familjen en "anakronism".

Vetenskaps-tsar: John Holdren

Frågan är om inte John Holdren, med sin deklarerade åsikt att träd borde få stämma människor inför rätta, är den bisarraste av alla Obamas "tsarer". Han anses faktiskt av en del vara spritt, sprängande galen. Hård-

Van Jones har ett förflutet som kommunist och påstod att George W Bush låg bakom 11-september-attackerna! Ändå utnämndes han av Obama till "tsar" för gröna jobb. Dessbättre fick han sparken ganska snart.

för och ideologiskt motiverad miljöaktivist. Som medlem i miljöorganisationen Sierra Club är Holdren övertygad motståndare till det amerikanska näringslivet; han hävdar att näringslivet i samverkan med CIA har förorsakat världsfattigdomen.

Tsaren för gröna jobb: Van Jones

Jones tvingades dessbättre avgå sedan hans utnämning lett till stark kritik. Han är en radikal svart aktivist som varit medlem i the American Communist Party (ACP) samt San Francisco Communist Party (SFCP). Van Jones har väckt uppseende med att skylla terroristattackerna mot USA den 11 september 2001 på president George W. Bush och krävt att Bush ställs inför rätta vid den internationella domstolen för krigsförbrytelser i Haag. Den bisarre Jones har även beskyllt vita för att förgifta svarta. Han vill se en socialistisk omvandling av Förenta staterna.

Stimulansprogram-tsar: Earl Devaney

Har en karriär bakom sig som gått ut på att ta vapnen ifrån de amerikanska medborgarna. Devaney tror också på öppna gränser mot Mexiko. Författare till ett uttalande som skyllde knarkkriget i Mexiko på amerikanska vapenbutiker.

Sudan-tsar: J. Scott Gration

Pensionerade generalen Gration har som son till ett kristet missionärspar sitt ursprung i den kommunistiska Demokratiska Republiken Kongo. Anser att USA

gör alltför litet i syfte att hjälpa Tredje världens länder. Gration är i likhet med Dennis Blair ledamot i den vänstervridna Council of Foreign Relations och kräver högre skatter för att USA skall kunna ge större bidrag till FN.

TARP Czar: Herb Allison

TARP (Troubled Asset Relief Program) är ett regeringsprogram med uppgift att köpa upp tillgångar och stamaktier av finansinstitutioner med syftet att stärka den amerikanska finanssektorn. Noterbart

är att Allison, i sin egenskap av VD vid konkursdrabbade Fannie May, var en av de ansvariga för den amerikanska recessionen genom att använda villalån för att stötta den amerikanska aktiemarknaden. Detta ledde till att miljontals amerikaner förlorade sina livs besparingar.

Terrorism-tsar: John Brennan

Den högste ansvarige för terroristbekämpning har, trots sin bakgrund i CIA, gjort sig känd som en medveten anti-CIA-aktivist. Brennan saknar utbildning i diplomati och utrikes relationer. Han tror på öppna gränser till Mexiko och på att förhandla med terrorister samt har uppmanat president Obama att upplösa den amerikanska militären.

Teknologi-tsar: Aneesh Chopra

Saknar teknologisk träning eller utbildning. Arbetade tidigare för the Advisory Board Company, en tankesmedja med inriktning på hälsovård och sjukhus. Känd som en läkarfientlig aktivist. Ivrig anhängare av Obamas plan för en ransonerad sjukvård. Chopra menar att avlönade läkare skall arbeta uteslutande för regeringens sjukvårdsplan, vilken av allt att döma kommer att i grunden förstöra den amerikanska ekonomin.

Storstads-tsar: Adolfo Carrion, Jr

Carrion har puertoricansk bakgrund och är en rutinerad antiamerikansk aktivist och medlem av vänstergrupper i Latiname-

rika. Är numera en förmögen "slum lord" som blivit förmögen på fastighetsaffärer i Bronx, New York. Han är ägare till ett antal lyxiga bostäder och andelslägenheter, vilka emanerar ur "sweetheart deals" med fackföreningar. Carrion vill ha högre skatter för att regeringen skall ha råd att betala för bostadsprojekt för minoriteter och hälsovård.

Vapen-tsar: Ashton Carter

En vänstersympatisör som vill att alla privatägda vapen skall förstöras. Carter är en varm anhängare av FN:s förslag att förbjuda privat ägande av vapen i USA.

Massförstörelsevapen-tsar: Gary Samore

En tidigare kommunist som vill att Förenta staterna ensidigt skall förstöra alla sina massförstörelsevapen, som en goodwill-gest gentemot den övriga världen.

Skolsäkerhets-tsar: Kevin Jennings

Ännu en av Obamas "höjdartsarer". När han som lärare av en 15-årig elev fick höra att eleven umgicks sexuellt med en äldre man, frågade Jennings: "Hur går det?" Jennings föreslog inte att eleven skulle anmäla den äldre sexbrottslingen, utan menade att man borde använda kondom. Jennings var redan som 18-åring involverad i homosexfrågor och är författare till företaget till boken Queery Elementary Education. Han har grundat och varit VD för Gay, Lesbian, and Straight Education Network (GLSEN). Kevin Jennings har flera gånger prisat, och sagt sig vara inspirerad av, Harry Hay; Hay var en tidig anhängare av NAMBLA (North American Man Boy Love Association).

Utöver de ovan nämnda finns en tsar för effektivitet i statsförvaltningen (Jeffrey Zients), en mångfalds-tsar (Mark Lloyd), en copyright-tsar (Victoria A. Espinel) och en eurasisk energi-tsar (Richard Morningstar). Dessutom ska det utses en tsar för datasäkerhet.

Jag skulle vilja uppmana alla som fnyser åt anklagelser om att Obama är socialist att studera denna lista. Maken till samling av politiskt korrekta samhällsdestruktörer och vänstervridna flummartyper, av vilka några uppenbarligen är helt perverterade, torde man få leta länge efter!

Nordkoreas usla ekonomi kan leda till kollaps

När det gäller Nordkorea har omvärlden hittills mest uppmärksammat landets kärnvapenaspirationer samt den svält som fortlöpande plågar denna hermetiskt tillslutna kommunistdiktatur. Dessutom är det känt att det i norra delen av Koreahalvön finns ett antal koncentrationsläger som håller hundratusentals människor inspärrade under omänskliga förhållanden. Till dessa problem kan nu läggas att regimen i Pyongyang löper en överhängande risk att kollapsa i princip när som helst.

”Nordkorea kan kollapsa snabbare än vi tror.” Det skriver Peter Beck, forskare vid Stanford University i USA och lärare vid American University och Ewha Womans University i Seoul, i en artikel i *The Wall Street Journal* den 4/1 2010.

Det faktum att kommunistregimen i Nordkoreas huvudstad Pyongyang möjligen står inför sitt sammanbrott är naturligtvis ägnat att framkalla glädje bland alla demokrater i ett politiskt perspektiv. Nordkorea under Kim Jong-il anses ju vanligen vara världens hårdaste och mest slutna diktatur, där fattigdom och svält härskar, samtidigt som elitklicken hotar freden i världen med sina nukleära ambitioner. Ekonomiskt gäller något andra perspektiv. En nordkoreansk kollaps och en därpå följande återförening av Koreahalvön kommer nämligen att bli ofantligt kostsam, inte bara för Sydkorea.

Peter Beck skriver: ”Kim Jong-ils regimen ter sig i allt högre grad instabil och kan kollapsa. Detta kan leda till Nordkoreas återförening med Syd och kan ställa utländska ledare inför den kostsamma uppgiften att modernisera Nordkoreas ekonomi.”

Tre scenarier

Det finns, enligt Beck, tre tänkbara scenarier inför en eventuellt förestående koreansk återförening: 1. En plötslig och oblodig återförening som mellan Öst- och Västtyskland 1990. 2. Ett blodigt krig som i fallet Vietnam, vilket givetvis är det värsta tänkbara alternativet. 3. En blandning av båda dessa scenarier, som i fallet Rumänien 1989.

Oavsett vilket alternativ som förverkligas, menar Beck, kommer kostnaderna att bli ofantliga. Nordkoreas ekonomi ligger i dag i spillror efter att ha kapsejsat under 1990-talet då missväxt, svält och hungersnöd ledde till att hundratusentals, kanske miljoner nordkoreaner dog. Nord-

koreas modernisering kommer att kräva, förutom ett regeringsskifte med åtföljande demokratisering, att en ny infrastruktur omfattande bland annat vägar, järnvägar, flygplatser och hamnar byggs upp.

Kostnaderna måste här uppskattas till, lågt räknat, tiotals miljarder US-dollar. Därtill kommer att få nordkoreanska industrier i dag är tillräckligt väl utvecklade för att motsvara moderna krav och att det kommer att ta många år att återupprätta möjligheterna att bedriva jordbruk i landet.

”Den största kostnaden av alla”, påpekar Peter Beck, ”kommer att bli att föra upp Nordkoreas inkomster i jämnhöjd med dess kusiner i Syd, oavsett om det sker genom biståndstransfereringar eller investeringar i utbildning och hälsoovård.”

Olika uppskattningar

Tysklands återförening har kostat ungefär två biljoner dollar fördelat på två decennier. Situationen på Koreahalvön är dock många gånger värre än vad fallet var i Tyskland. I Tyskland förekom exempelvis omfattande handel mellan de båda staterna. Dessutom uppgick per capita-inkomsten i det kommunistiska Östtyskland till en tredjedel av den i det demokratiska Västtyskland plus att den östtyska befolkningen bara var en fjärdedel så stor som den västtyska.

Detta skall jämföras med att per capita-inkomsten i Nordkorea är mindre än fem procent än den är i Sydkorea och att den årliga ökningen av Sydkoreas bruttonationalprodukt (BNP) är ungefär lika stor som hela Nordkoreas ekonomi. Vidare är den nordkoreanska befolkningen hälften så stor som den sydkoreanska och på uppgång, detta till följd av höga födelsetal. Därtill kommer att handeln mellan de båda koreanska staterna är försvinnande liten.

Det existerar olika uppskattningar avseende hur mycket en koreansk återförening kommer att kosta. Den mest försiktiga kal-

külen svarar Rand Corporation för med en trolig kostnad om 50 miljarder dollar. Credit Suisse räknar däremot på 1,5 biljoner dollar och har då uppskattat att de nordkoreanska inkomsterna måste öka till 60 procent av de sydkoreanska.

Peter Beck i *Wall Street Journal* gör denna kalkyl: ”Jag beräknar att en ökning av inkomsterna i norr till 80 procent av de sydliga nivåerna – vilket troligen kommer att vara en politisk nödvändighet – skulle gå på någonstans mellan två och fem biljoner dollar utspritt över 30 år.”

Förutom de båda koreanska staterna kommer en återförening att kräva betydande insatser av andra länder. Pyongyangs största bidragsgivare – och enda allierade – är Kina, som bidrar med runt tre miljarder US-dollar varje år i form av handel, investeringar och ekonomiskt bistånd. ”Detta är emellertid bara en ynkelig del av de 67 miljarder dollar per år det skulle krävas för att det skulle motsvara en kostnad på två biljoner under 30 år”, framhåller Beck.

Klok investering

Japan för sin del har sagt sig villigt att betala Nordkorea tio miljarder i skadestånd för den japanska ockupationen under första hälften av 1900-talet, men också detta är bara småslantar i sammanhanget. ”Då återstår det internationella institutioner som Världsbanken liksom Sydkorea och Förenta staterna”, skriver Peter Beck. ”Att bygga en modern ekonomi i Nordkorea skulle vara en klok investering i fred och välstånd i norra Asien.”

De som ansvarar för att utforma politiken i denna del av världen måste naturligtvis också räkna på varifrån man skall få pengarna till Nordkoreas modernisering och hur de skall spenderas på bästa sätt för att nå önskvärt resultat.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställt av C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Pumplagen knäcker glesbygden

På Miljöpartiets initiativ infördes den så kallade pumplagen år 2006. Den nya regeringen förmådde inte upphäva den, utan den gäller fortfarande. Och enligt införendereglerna har den bara blivit värre och värre. Till att börja med krävdes att de största bensinstationerna skulle ha en pump för ”förnybart” bränsle, med tiden har gränsen sänkts och är nu nere på 1000 kubikmeter per år. Vilket motsvarar cirka 50 personbilar per dag (i glesbygden är det dock ofta timmerbilarna som tankar mest, vilket gör att antalet privatbilar kanske bara var något tiotal per dag innan lagen trädde ikraft). En pump för etanolbränsle (som knappast någon använder i glesbygden) kostar 400.000 kronor.

Resultatet har inte låtit vänta på sig. Hittills har 570 mackar stängts. De flesta i glesbygden. Ofta är det sista butiken på orten som försvinner. När ICA och Konsum bommat igen har det brukat finnas en mack kvar på orten, som utökat livsmedelssortimentet. Nu ryker macken också, på grund av klåfingrig lagstiftning.

Men det är inte slut med detta. Om man lägger ner en mack måste man stå för sanering av marken. Den mackägare som vill pensionera sig kan sällan hitta en köpare med tanke på kombinationen av pumplagen och kravet på sanering. Många tvingas därför driva en mack vidare, fast det egentligen inte lönar sig. För att konkursen väntar om macken läggs ner. Kanske en räddning för en del glesbygdsbor, men det sker till priset av personlig misär hos småföretagare som lagt ner decenniars arbete på viktiga servicefunktioner i glesbygden.

Svenska skattepengar till Colombias kommunistparti

Svenska staten betalar genom SIDA för riksdagspartierna egen u-hjälp, oftast i form av stöd till likasinnade organisationer i u-länderna. Vänsterpartiet har ansökt om bidrag från SIDA före utbildning av medlemmar i det colombianska kommunistpartiet (Partido Comunista Colombiano). Pengarna gick dock inte till utbildning utan direkt till partiets kampanjkostnader för den senaste valkampanjen. Helt i strid med SIDA:s regler. Det var 260.000 kronor av Dina skattepengar som försvann till kommunistisk valpropaganda.

Det förtjänar för övrigt att noteras att Vänsterpartiet avstår från att använda ordet ”kommunist” i Sverige, men så fort man kommer utomlands passar det tydligen att

använda termen för den ideologi som kostat över 100 miljoner människor livet. Det är de personerna som sitter i Sveriges Riksdag och som till hösten riskerar att hamna i regeringsställning. (Expressen)

En enda riksdagsröst mot klimathysterin

Riksdagsmannen Ingemar Värnerlöv (kd) kräver i en motion (2009/10: MJ372) en översyn av klimatpolitiken. Han går till angrepp mot de ensidiga budskapen om klimatförändringar och de återkommande domedagsprofetierna. Värnerlöv konstaterar att SMHI anser att vädret idag ungefär motsvarar det genomsnittliga för en trettioårsperiod. Han noterar vidare att koldioxidhalten gått upp med 0,01 procentenheter, vilket knappast kan ha orsakat allt elände vi hotas med. Värnerlöv pekar på de tvivelaktigheter som finns i FN:s klimatpanels rapporter och yrkar på att det bör satsas på resurser för oberoende klimatforskning.

Feminismens ställning är som rasbiologins

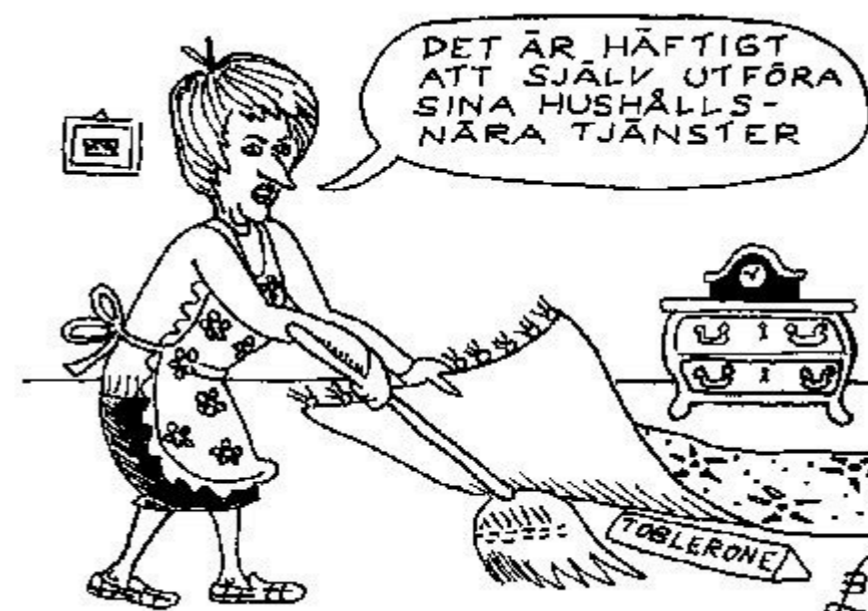
”Idag har feminismen ungefär samma ställning som rasbiologin hade för hundra år sedan. En populär ideologi som vilar på rätt svajig vetenskaplig grund men som harmoniserar med samhällsutvecklingen i stort och med vissa inflytelserika klassers behov och världsbild”

Johan Lundberg i tidskriften *Axess*

Politiskt korrekta barnböcker

Tidningen *Vi* har kommenterat den förlamande filten av politisk korrekthet som lagt sig över barnboksmarknaden i Sverige. Barnboksförfattare klagat över att redaktörerna på förlagen ingriper för att de färdiga böckerna ska bli politiskt korrekta. Författarinnan Inger Brattström berättar att hon fick stryka passusen att en 16-årig nationalsocialist drack öl, ölen fick bytas till lättöl. Viveka Lärn fick inte skriva att det satt gubbar och rökte på ett kafé.

Förläggarna försvarar sig med att de i stort sett bara ingriper mot svordomar, men så anser alltså inte författarna. Vi pekar på att Astrid Lindgren säkert skulle fått det svårt eftersom det händer att det supps både hos Emil i Lönneberga och Madicken. Men Astrid Lindgren blev ju följdriktigt refuserad när hon lämnade in sitt första manus, Pippi Långstrump, till Bonniers. Pippi var alltför okonventionell.

Nu skall det sägas att barnboksvärlden för tjugo år sedan var ett elände med kommunister på var och annan sida. Nu slipper vi dem, men istället drabbas många barn, de som inte har omtänksamma föräldrar, av miljöextremister och klimatfanatiker.

Mammografi utan effekt

När mammografi infördes som standardundersökning i Sverige 1986 lovade anhängarna att antalet bröstcancerfall skulle minska med 30 procent. Skillnaden är efter 25 års träget arbete inte mätbar, även om den officiella versionen är att det har skett en minskning på 24 procent. Den statistiska grunden för detta är dock dubiös. Behandlingstekniken har under tiden till exempel utvecklats kraftigt. Under 2009 kom fyra internationella vetenskapliga rapporter som i stort sett helt dömde ut mammografien. Och nu i år kom ytterligare en studie, av dansken Peter Gøtzhe och norrmannen Per-Henrik Zahl. De har jämfört Köpenhamn och Fyn som införde mammografi i början av 1990-talet med de 80 procent av Danmark som inte gjorde det. De hittar ingen skillnad i utvecklingen på bröstcancerområdet mellan de två delarna av Danmark. Skattebetalarna tycks satsa miljoner och åter miljoner på något som inte medför några hälsovinst. (SvD)

”Löntagarfonden” som är kvar
”Löntagarfonderna” infördes efter stor vända inom socialdemokratin. De avskaffades av Carl Bildts regering 1992. Några år senare, 1996, skapade Ingvar Carlssons regering ”Sjätte AP-fonden”, som fick drygt tio miljarder av de samlade pensionspengarna för att investera i företag. Investeringarna skulle göras i mindre företag, företag som inte var börsnoterade. Sjätte AP-fonden har under perioden 1996–2009 lyckats uppnå en realavkastning på i genomsnitt 3,1 procent. Rimligt, men långtifrån de höga avkastningsnivåer som privata riskkapitalföretag uppnått.

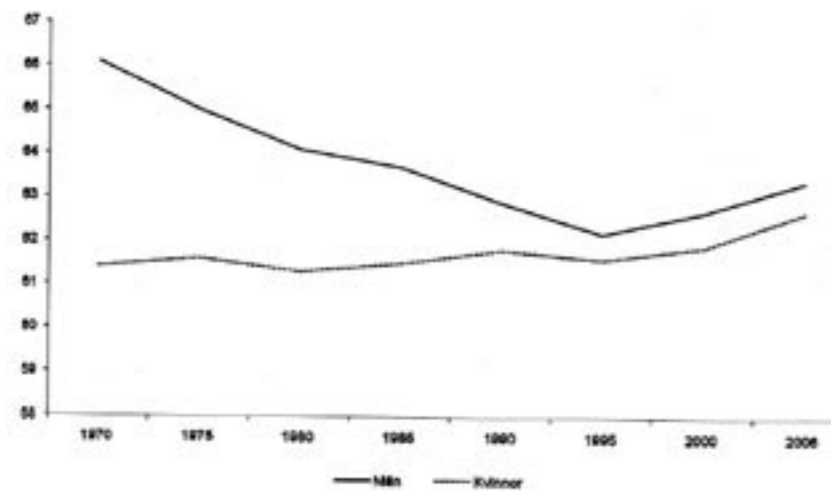
Sjätte AP-fonden fungerar i vissa avseenden på ett sätt som påminner om Ryssland. Trots att fonden är offentligt ägd styrs den mer eller mindre som ett familjeföretag. I vintras avslöjades att Sjätte AP-fondens VD Erling Gustafsson hade en särbo, Åsa Rödén, som utsågs till VD i dotterbolaget Xeratech, som sedermera havererade (och Åsa Rödén fick sparken). Nu har det framkommit att ett trettiotal personer med koppling till Sjätte AP-fonden har

fått köpa aktier i de företag som Sjätte AP-fonden investerat i. Det är fonden som har sålt en del av sitt innehav vidare. Prissättningen och de närmare villkoren har gömmts undan, trots att det handlar om förvaltningen av de svenska pensionärens pengar. (Dagens Industri)

Staten skyddar landsförrädarna

När kommunistregimen föll i Östtyskland smugglades en fil med uppgifter om Stasi-agenter ut till USA. Där avkrypterades den och med tiden fick berörda länder ta del av materialet, ”Rosenholz-akterna”. I första hand var det fråga om material som skulle kunna användas för att åtala spioner. Svenska åklagarmyndigheter konstaterade efter en hel del passivitet (och många frågor i Riksdagen) att det inte skulle bli några åtal. Alla brott utom grovt spioneri var preskriberade och de som fanns med på förteckningen hade högst gjort sig skyldiga till (vanligt) spioneri. Om den bedömningen var med sanningen överensstämmande fick vi aldrig veta, eftersom vi inte fick veta vad som fanns i materialet.

Flera personer har försökt få ta del av materialet, men det har de nekats till. I Tyskland är hela materialet som berör Tyskland offentligt. I Finland har materialet släppts, vilket ledde till pinsamheter för LOs nya informationsdirektör, eftersom hon arbetat åt Stasi som översättare av finskt politiskt material. Även Danmark, Tjeckien och en rad andra länder har släppt materialet. Det kan ha medfört pinsamheter för dem som arbetat åt en diktaturstats hemliga polis.

Källa: Finanspolitiska rådets rapport 2009.

Den faktiska pensionsåldern sjönk länge, under perioden 1970–1995 från 66 till 62,5 för män. Sedan dess har trenden vänt. Ska vi klara vår framtida ekonomi klara sig behövs vi återgå till minst 66 år.

Men varför ska staten skydda landsförrädare?

Ja, den svenska staten är annorlunda. Professor Birgitta Almgren vid Södertörns Högskola har nekats tillgång till det svenska materialet. Hon har nyligen gett ut en bok om Stasis verksamhet i Sverige som bygger på det material som finns i Tyskland. Nu ville hon fortsätta sin forskning. Men hon får inte se SÄPOS material. Kammarrätten har avslagit hennes begäran med två motiveringar. Den ena är att ett utlämnande av uppgifterna skulle skada rikets säkerhet. Hur nu något som rör förhållanden som är mer än 19 år gamla skulle kunna skada rikets säkerhet idag. Den andra motiveringen är att uppgifterna skulle kunna vara besvärande för enskilda personer.

Så är det helt visst. Det skulle vara pinsamt att bli avslöjad som medarbetare till kommunistdiktaturens hemliga polis, även om ett eventuellt brott är preskriberat. Men har inte svenska folket rätt att få veta vilka landsförrädare som fanns mitt ibland oss? Och detta gäller särskilt, märk väl, om någon av de aktuella personerna idag skulle ha offentliga uppdrag eller känsliga positioner i exempelvis media. Vi borde alla få veta vad vi kan förvänta oss av sådana personer. Precis som vi idag vet att Jan Guillou arbetade åt KGB på 1970-talet, tack vare att uppgifterna från SÄPO släppts.

Sammanlagt ska det finnas ett femtiotal svenskar i Rosenholz-materialet, medan det finns ytterligare hundratals svenskar i annat redan känt material.

UTLANDS-NYTT

Knarksmuggling finansierar Hizbollah

Den libanesiska terroristorganisationen Hizbollah finansierar en del av sin verksamhet med knarksmuggling i Västeuropa. Tysk polis grep två libaneser bosatta i Tyskland sedan de överfört stora belopp till familjer i Libanon med nära koppling till Hizbollahs ledare, inklusive ledaren Hassan Nasrallah. De två gripna misstänks ha smugglat kokain och polisen har i tidigare led av undersökningarna hittat över nio miljoner euro i kontanter i Tyskland.

(Der Spiegel)

Diktatorns lekstugor

Azerbajdzjans president Ilham Alijev styr som enväldshärskare ett oljerikt land. Det gör att hans ekonomiska oansvarighet inte direkt drabbar befolkningen. Alijev har en elvaårig son som förra året fick nio hus (herrgårdsliknande) i oljeemiratet Dubai. Husen kostade 44 miljoner dollar, vilket motsvarar vad tiotusen azerbajdzjaner tjänar i genomsnittlig årslön.

(Affärsvärlden)

Nordkoreas diktator tog folkets besparingar

Den 30 november 2009 mötte Nordkoreas invånare av meddelandet att landet skulle avskaffa två nollor på sin valuta. Alla gamla sedlar var omedelbart ogiltiga, medan de nya inte skulle finnas förrän den 7 december. All handel i hela landet stängdes under en vecka – utom för partipampar och utländska turister, som använder utländsk valuta.

Det har hänt i många länder som drabbats av hög inflation att två eller flera nollor tas bort, och det brukar bara vara att byta ut pengarna, alternativt har gamla och nya sedlar använts parallellt under ibland flera år. Icke så i Nordkorea. Där tillkännagavs att det inte var tillåtet att växla mer än 300.000 won per familj om pengarna var insatta på bank och 150.000 won i kontanter. Alla besparingar över de angivna beloppen blev alltså från den ena dagen till den andra värdelösa. De växlingsbara beloppen motsvarade enligt svartabörskursen cirka 1.000 respektive 500 kronor. Inte konstigt att folk i länder av Nordkoreas kaliber försöker skaffa amerikanska dollar

eller japanska yen istället för den lokala valutan.

Nederländska bögsoldater bakom massakern i Srebrenica?

Den värsta händelsen under hela Jugoslavien-kriget var massakern på 8 000 män och pojkar i staden Srebrenica i Bosnien 1995. Nederländska FN-soldater skulle skydda Srebrenica, men när de serbiska trupperna kom lyfte inte holländarna ett finger och 8 000 personer miste livet. Vid en utfrågning om homosexuellas ställning i den amerikanska armén förhöordes generalen John Sheehan. Han förklarade att den tidigare generalstabschefen för nederländska armén berättat för honom att förekomsten av öppet homosexuella soldater var en delförklaring till debaclet i Srebrenica. Genom ”socialiseringsprocessen” för de homosexuella soldaterna hade styrkan alltför mycket inriktats på att vara fredsbevarande och i det ingick inte att vara redo för strid. Vilket var vad som hade behövts i Srebrenica för att rädda bosniakerna från serbernas framfart.

Nederländska försvarsministeriet var föga begejstrat över Sheehans och hävdade att det var ”komplett nonsens”.

(BBC)

Zimbabwe sjunker djupare ner i träsket

Som brittisk koloni under namnet Rhodesia var Zimbabwe Afrikas kornbod. Livsmedel exporterades och tobak var en stor kommersiell gröda. Mycket av yrkeskunnandet stod den vita minoriteten för, men många av de anställda i de vitas företag hade skaffat sig en betydande yrkeskunskap. Den har de dock ingen nytta av idag. För när regimen har beslagtagit de vitas mark för att ”dela ut den till folket” har de yrkeskunniga aldrig kommit ifråga. De som har fått mark har varit nära lierade med Mugabe, främst så kallade ”krigsveteraner” (som dock ibland är så unga att de knappast kan ha varit med i kampen för Rhodesias självständighet). Resultatet har inte låtit vänta på sig. Zimbabwes folk svälter och de bördiga jordarna är i stor utsträckning obrukade. Farmarna har flytt – om de inte har blivit regelrätt ihjälslagna.

Men Mugabe låter sig inte nöja med det elände han skapat i jordbrukssektorn. Mugabe har genomdrivit en lag som innebär

att vita (även sådana som är andra, tredje eller fjärde generationens zimbabwier), måste sälja minst hälften alla företag som är värda minst 5 miljoner dollar till en neger. Därtill kommer att vita helt och hållet förbjuds att driva verksamheter som fastighetsmäklare, hårfrisörer och reklambyråer. Den som bryter mot yrkesförbudet kan straffas med upp till fem års fängelse. Premiärministern Morgan Tsvangirai har förklarat att den nya lagen är ogiltig och författningsstridig. Men eftersom det är Mugabe som kontrollerar domstolarna är det många som tror att lagen kommer att tillämpas, trots premiärministerns påståenden. (The Economist)

Utomjordingar i farten

Susan Clancy var doktorand på Harvard på 1990-talet, då tankarna om ”återvunna minnen” var som populärast. Genom lämplig terapi kunde man få personer att minnas sådant som de inte kunnat erinra sig tidigare. Tekniken användes raskt för att ett stort antal ”offer” skulle övertygas om att berätta om sexuella övergrepp de blivit utsatta för. ”Gärningsmännen” var normalt chanslösa vid en domstolsförhandling, eftersom tekniken ansågs så träffsäker. Domstolarna tog det som suggererats fram under terapi som full bevisning. Susan var skeptisk till tekniken och hon ifrågasatte att anklagelserna var äkta. Hon blev genast kallad för ”pedofilernas vän”, politiskt missanpassad och vetenskapligt tvivelaktig. Hon ville dock inte överge sitt forskningsämne och kom på en utväg. Hon inriktade sig på personer som berättade att de blivit bortförda och våldförda av utomjordingar. Den politiska korrekthetens våta filt la sig inte lika hårt över en sådan studie, som den skulle ha gjort över en studie som tog upp jordbor. Utomjordingarna kunde vara oskyldiga på ett sätt som den politiska korrektheten inte ville tilltro jordborna om. Det blev en bok med titeln *Abducted: How People Come to Believe They Were Kidnapped by Aliens*. Susan Clancy berättar i tidskriften Reason att domstolarna fortfarande tror på ”återvunna” minnen och att sådana accepteras som bevis. Terapeuterna tror på det och de lyckas övertala domstolarna att tro på sådant som det inte finns något som helst belägg för. Studiet av människor som övertygat kan berätta att de förts bort av utomjordingar belyser om inte annat att vi bör ta många vittnesmål med en nypa salt. Susan Clancy berättar att många av ”off-

ren" för utomjordingarna försökte övertyga henne om att hon också var ett offer. En kvinna förklarade att Clancys intresse för personer med utomjordings-erfarenheter berodde på att hon själv tidigare bortförts av utomjordingar. Hon ansåg sig veta att Clancy hade en nioårig dotter med en utomjording och att utomjordingar tagit barnet från henne.

Sämre resultat för bolag med kvotering

Kvotering av kvinnor i styrelsen har medverkat till ett sämre resultat för de norska bolagen. New York Times hade den 28 januari i år en artikel som redogör för hur forskare vid University of Michigan studerat den norska kvoteringslagen sedan den infördes 1 januari 2004, och vilka följer den fått för de norska företagen.

Forskarnas slutsatser var att kvoteringslagen påverkade värdet på företagen negativt. De kvinnor som tog männens plats i styrelsen hade högre skolutbildning än männen som de ersatte, men männen hade betydligt större erfarenhet.

Forskarna som presenterade sina resultat i höstas, mätte hur väl bolagsstyrningen fungerade i de norska bolagen före och efter lagens ikraftträdande. De mått de använde sig av kallas "Tobins Q", som tagits fram av den välkände ekonomen James Tobin.

Forskarna fann att bolagen i genomsnitt presterade 20% sämre, enligt Tobins Q, efter att förändringen genomförts.

Resultat var mest negativt för de företag som tvingats till de största förändringarna av styrelsernas sammansättning.

(Affärsvärlden)

Le Cong Dinh

heter en vietnamesisk advokat som nyligen i Saigon dömdes till fem års fängelse. Hans medätalade, den politiske aktivisten, Nguyen Tien Trung fick sju år. Herrarna hade förespråkat flerpartidemokrati, vilket är förgripligt i den kommunistiska diktaturen, som blivit ett allt populärare resmål för svenska turister. Bägge herrarnas väg till fängelset började med ett stipendium och studier i Väst. Dinh hade en juristexamen från USA och Trung hade en fransk akademisk examen. Dinh hade varit vice ordförande i Saigon-avdelningen av vietnamesiska advokatsamfundet och deltog 2009 i ett seminarium om ickevåldsprotester. Trung hade 2006 startat en webb-sida som verkade för demokrati i Vietnam. Tran Huynh Duy Thuc och Le Thang Long var internet-företagare och även de greps i regimens attack mot de demokratiska krafterna. Alla fyra tvingades framträda med "bekännelser" inför TV. När det blev dags för rättegång framhöll Thuc att bekännelsen i TV var framtvångad med våld och att bekännelsen var falsk. Han tog tillbaka allt. Det kostade honom en dom på 16 år. Dinh, den mer slipade advokaten, höll tand för tunga och klarade sig alltså med bara fem år.

(The Economist)

Avrättad för användning av mobiltelefon

En nordkoreansk arbetare, Chong, avrättades med arkebusering i januari. Chong hade talat med en bekant som hoppat av till Sydkorea. Samtalet gick via en insmuglad kinesisk mobiltelefon. Nordkorea införde visserligen ett eget mobiltelefonnät år 2008, men det är strängt kontrollerat. Därför har uppskattningsvis 10 000 nordkoreaner som bor nära den kinesiska gränsen istället kinesiska mobiltelefoner, de är den enda möjligheten för den som vill tala med utlandet. Chong hade berättat om de aktuella priserna på ris för sin vän.

(The Guardian)

Byråkrati

Ibland kan amerikansk byråkrati vara i full klass med den svenska. Lisa Snyder som bor i Irving i Michigan hotades med böter för att hon drev ett illegalt daghem. Lisa tog nämligen hand om grannens barn några få minuter varje dag då föräldrarna åkt till sina arbeten, men skolbussen inte kommit.

Den federala amerikanska fängelsemyndigheten ska godkänna vilka böcker fångarna får läsa. Alla myndighetens tjänstemän tycks inte vara helt uppdaterade om aktuell litteratur eller aktuell politik. Fången Ali Omar Abu nekades att låna Barack Obamas böcker *Dreams From My Father* och *The Audacity of Hope*. De ansågs vara potentiella risker mot nationens säkerhet.

(Reason Magazine)

Nya oljetillgångar?

En populär domedagsteori kallas "peak oil". Oljan är på väg att ta slut, vi har redan passerat maximum av oljeproduktion ("the peak") och från nu kan det bara bära utför. Oljeförbrukningen kommer att minska, priserna öka och katastrofen för mänskligheten närmar sig. Förutsättningen för detta resonemang är ju inte bara att världens alla oljebolag ska misslyckas med att hitta ny olja, utan också att det inte bildas ny olja. En del forskare menar nu att metan kan komprimeras till olja under de tryck och temperaturer som råder i jordskorpan. Om teorin stämmer kommer det att finnas helt nya ställen att leta efter olja på. En av de som förespråkar teorin heter Vladimir G. Kutjerov och är verksam vid KTH i Stockholm.

(Reason Magazine)

Kalla krigets hjältar:

Agnew - sanningsägaren som tvangs avgå

I april 1973 ville 35 procent av alla republikaner se vicepresident Spiro Agnew som partiets näste presidentkandidat, fler än dem som ville ha dåvarande Kalifornien-guvernören Ronald Reagan. Ett halvår senare var dock Agnew borta ur bilden sedan han tvingats avgå till följd av anklagelser om korruption och skatteffiffel. Om så icke hade skett hade Agnew efterträtt Richard Nixon på presidentposten efter den senares avgång 1974. Det ansvaret tillföll i stället inhopparen Gerald Ford.

*** I samband med Nixon-Agnews kampanj inför presidentvalet i USA 1972 skrev *Expressens* medarbetare Ulf Nilson följande (6/11 1972):

"Iden underliga kampanjens elfte timme upptäcker man en märklig skillnad mellan de reportrar som rest med demokraterna, de som bevakat Nixon och de som följt Agnew. De som följt McGovern och Shriver har påsar under ögonen: till lika delar beroende på sömnförlust, jäkt och sprit. De som bevakat Nixon är irriterade. Han gör så lite att de alltför sällan får in någonting i tidningen. Agnew-männen är däremot solbrända - vicepresidenten reser gärna i Kalifornien och Texas - utvilade och i fin form. Många har tennisracket och golfklubbor med sig i planet. För på något sätt måste man ju få tiden att gå."

Enligt Ulf Nilson var Spiro Agnews kampanj vidare "bara en utväxt av Nixons ickekampanj. Han puttrar runt landet i makligt tempo. Sover middag och spelar golf och träffar partipampar. Tar sig ett järn också. Dunkar i ryggen och är kamratlig. Ett ypperligt sätt att bygga upp partipopulariteten." Nilson trodde, ack så felaktigt, att Agnews kampanj var en förövning inför den väntade uppgörelsen om presidentämbetet mellan Spiro Agnew och Ted Kennedy 1976.

Avhyste ockupanter

När Richard M. Nixon inför presidentvalet 1968 utsåg Spiro Theodore Agnew

som sin parhäst var det många som blev förvånade. "Spiro who?" var den vanliga frågan. Agnew var visserligen guvernör sedan två år tillbaka, men han var det i lilla Maryland på den amerikanska östkusten och därmed långt ifrån någon rikskändis. Sin politiska bana hade advokaten Agnew, född i Baltimore-förorten Towson den 9 november 1918 som son till den till USA 1897 invandrade greken Theodore Spiro Anagnostopoulos, inlett i Baltimore 1957. Han var ursprungligen demokrat men hade övergått till republikanerna.

Efter att ha varit chefstjänsteman vid Baltimore County som förste republikan dittills under 1900-talet, nominerades Spiro Agnew 1966 som republikansk guvernörskandidat. Han positionerade sig till vänster om den demokratiska motståndaren George

tommy.hansson@contra.nu

Mahoney, som var för rasåtskillnad och därmed ansedd som rasist av många vänsterinriktade demokratiska väljare. Dessa valde därför i stor utsträckning att lägga sina röster på Agnew. Väl installerad i guvernörsresidenset i delstatshuvudstaden Annapolis, visade emellertid den knappt 50-åriga Agnew med eftertryck att han alls icke tillhörde den liberala republikanska falangen.

Stor uppmärksamhet väckte det då han vid en studentockupation av det negerdominerade Bowie State College i Baltimore valde att skicka in delstatspoliserna, vilken hade order att inte förhandla utan att med hårdhänta metoder avhysa demonstranterna om så påfordrades. Detta skedde också, vilket ledde till att en skara arga, radikala studenter begav sig till Annapolis för att protestera mot behandlingen. De blev då arresterade på guvernör Agnews order, och deras skola stängdes temporärt. När sedan Martin Luther King mördades i april 1968 blev det stora negerupplopp i Baltimore. Detta föranledde Agnew att kalla till sig stadens svarta ledare och skälla ut dem för att ha kapitulerat till radikala agitatorer. Hälften av ledarna gick i vredesmod innan Agnews tal var avslutat.

Efter dessa händelser var Spiro Agnew föga populär bland sina tidigare liberala

uppsbackare men desto mer uppskattad hos delstatens konservativa!

Inför det ovissa presidentvalet 1968 arbetade Agnew först i en kommitté med uppgift att se till att den liberala New York-guvernören Nelson Rockefeller skulle utnåmnas till republikansk presidentkandidat. Det skar sig dock i umänget mellan Agnew och Rockefeller (som senare blev vicepresident under Gerald Ford), och Agnew anslöt sig i stället till Richard Nixons läger. Paret Nixon/Agnew vann sedan knappt valet 1968 över demokraternas Hubert Humphrey/Edmund Muskie.

"Fräcka snobbar"

Det är inte svårt att skönja orsaken till Spiro Agnews popularitet hos breda lager i den amerikanska befolkningen. Agnew var som vicepresident nämligen ovanligt frispråkig. I ett middagstal i Jackson, Mississippi den 20 oktober 1969 attackerade Agnew exempelvis "vänstervridna intellektuella" för deras "masochistiska tvång att förstöra sitt lands styrka". Men det var uttrycket "fräcka snobbar" (impudent snobs) som skulle bli bevingat. Denna del av talet lyder i svensk översättning:

"Vi har den judeo-kristna etiken att tacka för våra värden som betonar individualism, mänsklig värdighet och ett högre syfte än hedonismen. Vi har emellertid ibland oss ett munvigt, aktivistiskt element som skulle tala om för oss att våra värden är lögnar, och jag kallar dem fräcka. Därför att en var som bestrider ett frihetens och värdighetens arv som går tillbaka till Mose är fräck. Jag kallar dem snobbar därför att de flesta av dem avskyr att beblanda sig med massorna som arbetar för sitt livsuppehälle. De förlöjligar den vanliga människans stolthet över sitt arbete, sin familj och sitt land." (Citerat ur John R. Coyne: *The Impudent Snobs. Agnew vs. the Intellectual Establishment*. Arlington House, New Rochelle, New York 1972).

Tio dagar senare raljerade Agnew vid en republikansk middag i Harrisburg, Pennsylvania över den uppståndelse talet hade vållat genom att säga: "För litet mer än en vecka sedan tog jag ett ganska ovanligt steg för en vicepresident - jag sade något."

Det var Nixons talskrivare Pat Buchanan

som efter presidentens stora Vietnam-tal i televisionen den 3 november 1969 – som slaktats av vissa TV-kommentatorer men i övrigt mottagits förhållandevis positivt – föreslog att vicepresident Agnew skulle ge ett tal och kritisera TV-folket, något som vann Nixons gillande. Buchanan skrev därför ett tal som Agnew avlevererade i Des Moines, Iowa den 13 november och som skulle ge genljud i hela USA och en stor del av den övriga världen. Agnew torgförde bland annat uppfattningen, att TV-journalister var en vänstervriden ”ickevald elit” som orättvist hade kritiserat sönder Nixons Vietnam-tal, vilket bland annat hade gått ut på att kommunisterna i Nordvietnam skulle tvingas till förhandlingsbordet med militära medel. Enligt Agnew hade presidenten all rätt att vända sig direkt till folket utan att få sina ord ”karaktäriserade genom fientliga kritikers fördomar”.

Spiro Agnew blev till följd av sitt tal kritiserad av somliga för att verka för regeringsstyrning av amerikanska media, medan han av andra – och desto fler – hyljades som en sanningsägare för den ”tysta majoriteten” (ett uttryck som myntats av Richard Nixon). Spiro Agnew blev efter detta tal anlitad som ett slags ”handelsresande” för Nixon-administrationen, en tämligen ovanlig roll för en vicepresident; vicepresidentens arbetsbeskrivning före Agnews tillträde hade i princip gått ut på att vederbörande skulle representera USA vid främmande statschefer begravingar men i övrigt göra sig så obemärkt som möjligt.

Agnew var här alltså en föregångare till senare aktiva och inflytelserika vicepresidenter såsom George H. W. Bush, Al Gore och Dick Cheney.

The Agnew Upsurge

Spiro Agnews frispråkighet gav honom en enorm popularitet i folkets breda lager, och det talades om *the Agnew Upsurge* (Agnew-vågen) som svepte fram över USA. Detta fenomen fascinerade Richard Nixon, som trodde att han med dess hjälp skulle kunna bygga upp en ny konservativ koalition mellan väljare med kroppsarbetarbakgrund och förorternas manschettarbetare. I mars 1970 var harmonin mellan presidenten och hans vicepresident som störst, manifesterad då Nixon och Agnew uppträdde i en improviserad pianoduett på Gridiron Club i Washington, D. C.

Richard Nixon hade redan från början

Spiro Agnew såg ett tag ut att kunna nå presidentposten men föll ifrån på grund av oegentligheter under sin tid som guvernör i Maryland.

lovat att ge Agnew en viktig roll i sin administration, och ett uttryck för detta var att Agnew som förste vicepresident i USAs historia fick ett eget kontor i Vita husets västra flygel. Agnew tog vidare allvarligt på sin uppgift som ordförande i senaten, men när han försökte påverka senator Len Jordan från Idaho att rösta ”rätt” i en omröstning om the Anti-Ballistic-Missile Treaty (ett avtal med Sovjetunionen om robotbeväpning) överträdde han sina befogenheter som neutral ordförande i det amerikanska överhuset. Agnews agerande gav upphov till den så kallade Jordan Rule, en regel som anvisade att om en vicepresident som var ordförande i senaten sökte påverka en senator att rösta i en viss riktning, måste senatören rösta tvärtom.

Det var när Spiro Agnew, enligt Nixons uppfattning, började ”ta för stor plats” som presidenten övervägde att skaffa sig en annan parhäst inför valet 1972. Agnew ansågs av sina belackare vara alltför provokativ och besvärlig. Som när han påpekade för presidenten att denne borde ägna mer tid åt att träffa medlemmarna i regeringen, eller när han ställde krav på att få en större stab och bättre förmåner. Eller när han kritiserade den 1971 inledda ”ping-pong-diplomatin” mellan USA och det röda Kina. Inte heller var det populärt hos presidenten, då Agnew offentligt förespråkade en amerikansk rymdfärd till Mars (Nixon hade tidigare avvisat detta av ekonomiska skäl). Kontroversiellt var förvisso förslaget om att USA skulle bomba Ho Chi Minh-leden

mellan Nordvietnam, Kambodja, Laos och Sydvietnam, via vilken kommunistgerillan Viet Cong i Sydvietnam tog emot soldater, vapen och annan utrustning från Nordvietnam, med taktiska kärnvapen.

1971 var ett hektiskt år för president Nixon, vars program bland annat omfattade en resa till det röda Kina, ett toppmöte i Moskva samt fredssamtal med Nordvietnam i Paris. Spiro Agnew sändes på ”goodwill-resor” till olika delar av världen men tilläts inte delta i det viktigaste utrikespolitiska beslutsfattandet, som var reserverat för Richard Nixon och nationelle säkerhetsrådgivaren, senare utrikesministern Henry Kissinger. Agnew hölls också medvetet kort av Nixons nära stabsmedarbetare John Ehrlichman och Bob Haldeman, och han började känna sig alltmer utanför händelsernas centrum.

Popularitet – och åtal

Efter det att relationen mellan Nixon och Agnew börjat knaka i fogarna ville presidenten ogärna träffa sin ställföreträdare, vilket förargade den senare. Han klagade: ”Varje gång jag gick för att träffa honom och väckte ett diskussionsämne, brukade han påbörja en förvirrad, tidsslukande monolog.” Nixon å sin sida beskrev Agnew som ”självförhålligande” och som ”en elefant i den diplomatiska porslinsbutiken”. Följden av slitningarna mellan de båda männen blev att Nixon frågade finansminister John Connally – en demokrat och tidigare Texas-guvernör som

hade färdats i president John F. Kennedys bil den ödesdigra novemberdagen i Dallas 1963 och själv blivit skottskadad i samband med Kennedy-mordet – om denne var beredd att bli vicepresidentkandidat. Connally avböjde emellertid, vilket i tidernas fullbord kom att kosta honom presidentposten.

Vid närmare eftertanke insåg Nixon att han skulle förgå konservativa väljargrupper genom att dumpa Agnew, som själv förklarar sig vara administrationens ”hök nummer ett”, till förmån för en, låt vara konservativ, demokrat. Så tandemet Nixon/Agnew blev republikanernas representanter även vid presidentvalet i november 1972, som resulterade i en överväldigande seger över George McGovern/Robert Sargent Shriver. Sedan hyllningskörerna till Nixon/Agnew klingat av, klargjorde dock Nixon för Agnew att denne inte skulle göra sig några förhoppningar om att bli republikansk presidentkandidat 1976.

Länge såg det emellertid ut som om Spiro Agnew faktiskt skulle kunna bli just det. Hans popularitet visade inga tecken på att avta, och i april 1973 ville 35 procent av Republikanernas anhängare se honom som partiets presidentkandidat tre år senare – fler än dem som stödde exempelvis dåvarande Kalifornien-guvernören Ronald Reagan. Ett halvår senare var dock den bilden förändrad. Agnew hade redan inför valet 1968 anklagats för att ha skott sig ekonomiskt under sin som guvernör i Maryland, men tillbakavisat dessa anklagelser.

Våren 1973, när Agnews popularitet stod i zenit, kom uppgifter om att han varit inblandad i en mutskandal under guvernörstiden. En före detta rådgivare till Agnew hade i förhör inför den federale åklagaren i Maryland berättat att guvernören diskuterat möjligheten att utverka ekonomiska bidrag från entreprenörer som fått delstatskontrakt.

Konsult och författare

Först föreföll dessa anklagelser inte utgöra något större hot mot Agnews fortsatta politiska karriär. Nixon skojade bort det hela med att säga till Bob Haldeman att ”Tack, gode Gud att jag inte blev vald till guvernör i Kalifornien”. Men saker och ting förvärrades. Watergateaffären, som inte heller den i förstone verkat speciellt graverande för Nixon, växte som en cancersvulst, och Nixon valde i sammanhanget att sparka det kontroversiella paret

Ehrlichman/Haldeman. Parallellt härmed började också Agnews göranden och låtanden som guvernör granskas i sömnarna, och det visade sig att han fortsatt ta emot penningbidrag för tidigare tjänster till och med på sitt kontor i Vita huset.

Agnew kämpade till en början emot (därtill uppmanad av bland andra Frank Sinatra) och förklarade att han inte hade en tanke på att avgå ens om han blev åtalad. Ett mardrömslikt scenario i det läget var, att både presidenten och vicepresidenten skulle ställas inför riksrett. Den 10 oktober 1973 valde Agnew dock att avgå som vicepresident efter starka påtryckningar från Nixon, den förste att göra det sedan John C. Calhoun gjort det på 1800-talet. Agnew valde att inte bestrida ett skatteåtal och att betala en kvarskatt om 160 000 dollar på bidragspengar (för övrigt av Frank Sinatra) om han slapp mutåtal. Agnew erkände aldrig, vare sig förr eller senare, att han tagit mutor.

President Nixon ville helst se Connally som Agnews efterträdare, men till slut blev det som bekant kongressmannen Gerald Ford som fick ikläda sig vicepresident- och senare även presidentämbetet sedan Nixon som förste amerikanske president någonsin abdikerat den 8 augusti 1974 mot att han inte ställdes inför riksrett. Richard Milhous Nixon valde att efter sin presidenttid gå vidare med att bli (en mycket respekterad och insiktsfull) utrikesanalytiker; han skrev först *Memoirs* 1978 och därefter *The Real War* 1980, vilken samma år utkom på svenska på Contra förlag med titeln *Det verkliga kriget*.

I den senare boken hävdar Nixon bland annat att Tredje världskriget har börjat och att västvärlden håller på att förlora det. Detta var ett fullt tänkbart scenario så länge Jimmy Carter var USAs president. I november samma år besegrades dock Carter av Ronald Reagan i presidentvalet!

Spiro Agnew flyttade efter sin avgång till Rancho Mirage i Kalifornien och etablerade sig som internationell affärskonsult. Han publicerade också sina memoarer med titeln *Go Quietly, Or Else* samt den politiska thrillern *The Canfield Decision*. Agnew distanserade sig från det politiska livet och vägrade tala med Richard Nixon, som han kände stor bitterhet mot. 1994 bevistade han ändå Nixons begraving, och 1995 placerades långt om länge hans byst i kongressbyggnaden på Capitol Hill tillsammans med de övriga dittillsvarande vicepresidenterna i USAs historia.

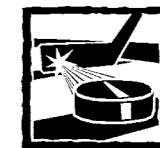
”En av de bästa!”

Spiro T. Agnew avled i leukemi i Berlin i Maryland den 17 september 1996. Dagen efter sändes ett minnesprogram om Agnew i amerikansk TV under den kände nyhetsmannen Jim Lehrers ledning. David Keene, som varit Agnews assistent i Vita huset, framhöll då följande:

”Jag tror de flesta människor som arbetade med Spiro Agnew genom åren ansåg honom vara en av de bästa människor de någonsin haft att göra med. Han var en politiker som var intresserad av idéer.”

Spiro T. Agnew hade sina uppenbara fel och brister. Han tvekade emellertid inte att säga sin oföretterliga mening om de undergrävande krafter som hotade eller redan hade utplånat demokrati och frihet i Förenta staterna och i andra länder. Han drog sig inte för att genomföra kontroversiella handlingar eller framföra impopulära åsikter när han ansåg så vara befogat. Det gör att han väl förtjänar att inrangeras bland det Kalla krigets hjältar.

Det kan avslutningsvis nämnas att Spiro Agnew som en följd av sin militärtjänstgöring i Frankrike och Tyskland under Andra världskriget tilldelades utmärkelsen Bronze Star.

Raka puckar

Partier med etikett

I massmedia talas det alltid om ”de populistiska Sverigedemokraterna”. Varför inte förse alla partier med ett tillägg? Tala i fortsättningen om ”de skattehöjande Socialdemokraterna, de skattesänkande Moderaterna, det företagsvänliga Centerpartiet, det avundsjuka Vänsterpartiet”, ”de otydliga Folkpartiet”, ”de religiösa Kristdemokraterna” ”det fanatiska Miljöpartiet” osv. Kanske det ger en bättre bild av de politiska grupperingarna. (Men efter Björklunds tillträde som Folkpartiledare så kanske det borde stå något annat.)

”Paradiset” lockar självmordsbombare att begå sina illdåd

Förhör med självmordsbombare som misslyckats i sitt onda uppsåt visar att organisatörerna av dåden lockar vilsna tonårspojkar med sexuella utsvävningar i ”Paradiset”. Tekniken är inte ny. Muhammed lockade sina soldater med ”Paradiset” och hans efterföljare har fortsatt med samma sak i snart 1400 år.

Muslimska ledare lockar de troende att göra vad de annars inte skulle ha gjort med löften om ett bättre liv i paradiset. Paradiset finns även i kristen och judisk tro, men då är det en mer andlig beskrivning. Nya Testamentets paradiset är inte en plats för fysiskt välbefinnande.

Ordet paradiset förekommer bara på tre ställen i Nya Testamentet. En av rövarena på korset skymfar Jesus och säger att om han är Messias borde han rädda sig själv. Den andre rövaren protesterar och säger att de två rövarena korsfästas för sina onda gärningar, medan Jesus är oskyldig. Jesus svarar då (Lukas 23:43): ”Amen säger jag dig: Idag skall du vara med mig i paradiset”. Det är allt som sägs om paradiset i evangelierna. Paulus nämner paradiset i Andra Korintierbrevet, där han berättar om en man som för fjorton år sedan blev uppryckt till paradiset ”och hörde ord som ingen människa kan uttala eller får uttala” (2 Kor 12:4). Slutligen finns paradiset omnämnt i Johannes uppenbarelser, där det heter: ”Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna. Åt den som segrar skall jag ge att äta av livets träd, som står i Guds paradiset.” Det kristna paradiset är en abstrakt beskrivning av en plats som inte ges något närmare fysiskt innehåll.

Paradisets alla fröjder

Annorlunda är det med paradiset i Muhammeds lära. Han beskriver paradisets alla fysiska företräden för att få sina soldater att utföra livsfarliga uppdrag. Om de genomförde uppdragen och blir dödade hamnar de i paradiset. Och för att få god effekt av löftet om ett liv i paradiset utvecklar han alla dess fysiska egenskaper, egenskaper som lockar en ung arab in i stridslarmet: Vatten, vin (!), mat, frukt, guld och vackra kvinnor. Ja även vackra småpojkar som tjänsteandar.

Om soldaten var framgångsrik i sitt stridsuppdrag lockades med byte från den plundrade fienden. Om soldaten dödades

fick han samma belöning, men i paradiset. Hur det än gick var det en vinst för soldaten. Under slaget vid Badr (år 624, Muhammed överföll och plundrade en karavan från stammen Kureish i Mekka) lovade Muhammed ”ingen man kommer att dödas idag i kampen mot fienden, om han visar mod och marscherar framåt utan att slå till reträtt, utan att Allah låter honom komma in i paradiset”. En av de som hörde Muhammed, Umayr bin al-Humam, drog slutsatsen att inget fanns mellan honom och paradiset mer än att han skulle bli dödad av fienden. Han gav sig genast in i striden och blev omgående dödad (berättelsen återges av Ibn Ishaq i hans samling av muntliga berättelser om Muhammed från omkring hundra år efter Muhammeds död).

Koranens skildring av paradiset omfattar

cg.holm@contra.nu

tar en rad materiella fördelar och fysiska njutningar:

”Allah skall förvisso låta dem, som tror och gör goda gärningar, komma in i lustgårdar, genomflutna av bäckar, där de skall smyckas med armband av guld och med pärlor och där de får kläda sig i siden” (Sura 22:23)

”Där får de vila på guldstickade troner” (Sura 56:15)

”Gå in i paradiset med glädje, ni och edra hustrur! Där bärs gyllene fat och skålar omkring, där får de vad de önskar sig, deras ögon fägnar sig, och där skall ni evinnerligen förbli. Detta paradiset är det, som ni fått i arv för vad ni gjorde. Där får ni frukter i mängd att äta av. Syndarna skall förvisso evinnerligen förbli i helvetets pina” (Sura 43:70-74)

Det växer frukt, dadlar och granatäpplen (Sura 55:68) och det finns ”de bästa och skönaste kvinnor”, svartögda tärnor instängda i tälten (Sura 55:70, 72). ”Hög-barmade jämnåriga jungfrur” (Sura 78:33) ”Jungfrur med blyga blickar, som varken

människor eller andar orenat” (Sura 55:56) ”Vi har förvisso skapat dem genom omedelbar skapelse Och låtit dem förbli jungfrur” (Sura 56:34-35). Och jungfrurna har ”stora ögon och hy som väl förvarade strutsäg” (Sura 37:47)

Det finns till och med vin i paradiset: ”där det finns bäckar av ogrumlat vatten, floder av mjölk, vars smak ej förändras, floder av vin, ljuvligt att dricka” (Sura 47:16).

Koranen utlovar även att de som hamnar i paradiset ska betjänas av ”svenner, som likt förborgade pärlor, kretsas omkring” (Sura 52:24). Det kan låta som om Koranen lockar med pedofil homosexualitet, men en hadith (en hadith ingår inte i Koranen, men är en berättelse om Muhammed som ingår som en normstyrande del av den muslimska religiösa traditionen) säger att den som är ogift och tas på bar gärning i en homosexuell akt ska stenas till döds. Men homosexualitet har hyllats i klassiska muslimska texter som i poeten Abu Nuwas ”Den doftande trädgården”. Och när sultanen Mehmet II erövrade Konstantinopel 1453 begärde han att få tillgång till den bildsköne ynglingen och sonen till en av den kristne kejsarens ämbetsmän, Lukas Notaras. När Notaras fick höra detta vände han sig till sultanen och sa att han hellre skulle dö än att se sin son överlämnas till sultanen. Mehmet gick honom till mötes och högg huvudet av honom.

Döda eller dödas för att nå paradiset

Den säkra vägen till paradiset går genom strid för islam. Att döda eller dödas (Sura 9:112). Paradiset ligger enligt en hadith under Allahs svärd.

Några hundra år efter Muhammeds död blev paradiset som motor för dödsföraktande muslimer återigen högsta mode. Det var den sekt som kallades assassinerna och grundades av Hassan ibn Sabbah år 1090. Namnet kom från arabiskans ”hashshashin” (haschbrukare). Det gav senare upphov till

Terrorism har varit en del av islam sedan Muhammeds tid. Idag utlovas självmordsbombare belöningar i ”Paradiset”. Bilden visar katastrofen i Lockerbie med 270 döda. Då (1988) hade självmordsattentaten inte slagit igenom. Det gjorde de 11/9 2001.

det franska och engelska ordet för mördare – assasin. Sektens medlemmar ägnade sig åt politiska mord (av ledande figurer i andra muslimska sekter). Själva var de en del av shia-islam, men de var inte tillräckligt starka för att ställa upp reguljära militära förband. Medlemmarna i assasin-sekten var beredda till de mest dumdriftiga anfall och de tvekade inte att genomföra attentat som de visste skulle leda till att de tillfångatogs och därmed gick en säker död till mötes. De ansågs, åtminstone av sina motståndare, var flitiga brukare av droger, vilket stimulerade obetänksamma anfall. De visste också att de när de dog hamnade i paradiset, det hade sektens ledare utlovat. Assassinernas verksamhet upphörde när deras fästning Alamut förstördes av mongolerna år 1256, men i 150 år härjade de i Mellanöstern och hade ett betydande inflytande i nuvarande Iran. Deras styrka byggde på tron att den som dödade i Allahs namn hamnade i paradiset.

Återigen mördas för att komma till paradiset

Idag väcks de gamla muslimska traditionerna till liv, om mord som en rättfärdig åtgärd, något som ger belöning i paradiset för gärningsmannen. Redan inför slaget vid Khaddisija år 636 skickade den muslimske befälhavaren ett budskap till den persiske motståndaren att han lika bra kunde ge

sig innan slaget, eftersom muslimerna älskade döden och perserna älskade livet. Al Qaida har på samma sätt uttalat sig nedvärderande om Västerlandet eftersom Västerlandet älskar livet. Den palestinske prästen mufti Sheikh Ikrimineh Sabri sa att muslimer älskar döden lika mycket som västerlandet älskar livet. Muslimen älskar och ser fram emot livet efter detta och strävar efter att bli martyr.

Det är därför som muslimer genomför våldsdåd som det skulle vara svårt att övertyga västerlänningar att genomföra, eftersom det judiskt-kristna tänkandet ser livet som heligt och mord som en förkastlig gärning. Mord, om det tjänar islams syften, kan däremot för en muslim leda direkt till paradiset: ”De som älska det jordiska livet mer än det tillkommande, utestänger andra från Allahs väg och ävlas att göra den krokig, de är långt gångna i villfarelse” (Sura 14:3).

För många vilsegångna och utbildade ungdomar blir löftet om paradiset en realitet. En fjortonårig palestiniere som greps av israeliska trupper 2004 berättade i förhör: ”Att spränga mig själv är den enda möjligheten för mig att ha sex med sjuttio två jungfrur i Edens Lustgård”. Fler gripna (misslyckade) självmordsbombare i tonåren har berättat om hur de har undervisats om paradiset, om jungfrurna och om islam. Den undervisningen fick dem att ta steget till att bli självmordbombare. En månad

innan 11 september-attentaten intervjuades Hamas-aktivisten Abu Wardeh i den amerikanska TV-kanalen CBS. Han berättade hur han använde de utlovade jungfrurna som belöning i paradiset som rekryteringsargument, även om Abu Wardeh inte förstod att det var 72. Han lovade sina rekryter 70 jungfrur istället (kanske tänkte han lägga beslag på de sista två själv?).

De sjuttio två jungfrurna som muslimer utlovas återfinns inte i Koranen. Däremot finns de – som nämnts ovan – utan angivet antal omtalade i Sura 37:47, 55:56 med flera. Men i en hadith av Imam at-Tirmidhi hänvisas det till ett uttalande av Muhammed att det i paradiset ska finnas 80 000 uppskattare och 72 jungfrur. Över de 72 jungfrurna reser sig en kupol dekorerad med pärlor, akvamarin och rubiner.

En tysk forskare med pseudonymen Christoph Luxenberg (han kan på grund av det han säger inte framträda öppet) har hävdat att det i Koranen används ordet ”hourī” inte skulle betyda ”jungfru”. Han anser att ordet inte är arabiska utan syriska där ”hur” betyder vit och i sammanhanget blir det underförstått att det handlar om russin. Inte jungfrur. Luxenberg pekar på flera ställen i Koranen där han menar att texten inte använder arabiska utan syriska ord och betydelsen blir då helt annorlunda än den traditionella. Luxenbergs bok *Die syro-aramäische Lesart des Koran – Ein Beitrag zur Entschlüsselung der Koransprache* kom ut år 2000 och den har skrivits av en person med djupa kunskaper i semitiska språk. Men den är ett angrepp på en av islams grunder, att Allah talar arabiska och att den ”riktiga” Koranen, Allahs gudomliga ord, endast finns på arabiska. Luxenberg gör det hädiska påståendet att inte ens Koranen är helt skriven på arabiska.

Även om Luxenberg skulle ha rätt är det naturligtvis ingen nu levande muslim som har någon annan uppfattning än att de aktuella avsnitten i Koranen handlar om jungfrur. Därför är det den traditionella tolkningen av texten som är det som vi måste ha i åtanke när vi försöker sätta oss in i varför unga muslimska män gärna tar livet av sig, trots att Koranen förbjuder självmord. För den fanatiska muslimen är det inte självmord att spränga sig själv i luften om man samtidigt tar med sig några ”otrogna” i döden. Då är det fråga om ett led i kampen för spridning av islam till hela världen. ☞

Ekonomiska frizoner ökar integrationen

Ekonomiska frizoner kan skapa nya möjligheter för betongförorter och problemområden genom att låta kommuner eller delar av kommuner införa lokala skattesatser på moms, arbetsgivaravgifter, inkomstskatter samt införa lokala regler för arbetsmarknaden. Nationalekonomen Per Skedingers sammanställning av ett hundratal forskningsstudier kring arbetsrättens påverkan på ungdomsarbetslöshet och integrationsproblem visar att det främst är marginalgrupper som fastnat i utanförskap som tjänar mest på sådana åtgärder. Att genomföra radikala skattereformer och förändringar av arbetsrätten för hela landet är svårt på grund av ideologiska låsningar. Men att inom geografiskt avgränsade områden experimentera med lokala regleringar har visat sig vara mindre kontroversiellt.

Johan Norberg och Johnny Munkhammar har i en debattartikel i Expressen (18/11-09) dammat av det gamla förslaget om ekonomiska frizoner. De menar att de fem stadsdelarna Rosengård, Rinkeby, Tensta, Gottsunda och Bergsjön ska få bli frizoner under en tioårsperiod. Inom området ska arbetsgivaravgiften slopas och individuella anställningsavtal tillåtas. En djupare bakgrund till tankegångarna finns att läsa i Thomas Gürs Timbrokrift *Ekonomiska frizoner – Ett sätt att undkomma statens förlamande hand* som publicerades redan 1996. Den texten var från början ett bidrag till storstadskommitténs antologi *Bidrag genom arbete* (SOU 1996:151) och gav upphov till en utbredd diskussion som inte helt följde partipolitikens blockgränser.

Frigör vissa från krånglet

Ekonomiska frizoner handlar om att låta kommuner eller delar av kommuner ansöka om tillstånd från staten att få införa lokala regleringar kring moms på tjänster och varor, arbetsgivaravgifter, bolagskatter och arbetsrätten. Inom arbetsrätten kan de lokala föreskrifterna ge ökade möjligheter för individuella avtal i stället för kollektivavtal, sämre möjligheter för fackförbund att genomföra sanktioner samt längre provanställningstider. Kommunerna skulle också kunna få större frihet att sätta egna nivåer på socialbidrag och införa krav på motprestationer för socialbidragstagare.

Alternativet till sådana frizoner, förutom status quo, är subventioner till och positiv särbehandling av grupper som fastnat i utanförskap. Sådana åtgärder skulle dock skapa stora snedvridningseffekter och dessutom vara orättvisa mot dem som inte ingår i de grupper som staten definierar som utanförskapsgrupper. Ett ytterligare

alternativ är att införa generella förändringar i hela landet. Det skulle medföra mindre snedvridningseffekter men samtidigt kräva större utgiftsminskningar för att finansiera.

Argumenten för ekonomiska frizoner är att det skapar nya möjligheter för områden där utanförskapet är utbrett. Det förbättrar oddsen för ungdomar och invandrare som inte hunnit visa vad de går för på arbetsmarknaden att få in en fot i något företag. Genom att sänka trösklarna till arbetsmarknaden kan ungdomsarbetslösheten stävjas och integrationen förbättras.

Snedvridningseffekterna skulle heller inte bli lika stora när man inför fredrik.runebert@contra.nu

subventioner och positiv särbehandling eftersom alla som bor i området har rätt till samma regelverk. Dessutom har alla företag och privatpersoner rätt att bosätta sig i området. När företag subventioneras för att anställa ungdomar eller långtidsarbetslösa skapas det incitament för företag att anställa dessa grupper under den period som subventionerna gäller. Positiv särbehandling ger i sin tur incitament att bortse från kompetensen för att uppnå statistisk jämlikhet. Åtgärderna kan även förstärka spänningarna i samhället mellan olika grupper.

Riktade ekonomiska insatser

Vidare är ekonomiska frizoner politiskt möjliga eftersom det inte ger lika stora effekter på statsfinanserna och utgör inte heller ett så omfattande hot för fackförbund och andra ideologiska aktörer som generella reformer medför. För den som vill liberalisera arbetsmarknaden är det en fördel att den institutionella konkurrensen på sikt kommer att öka trycket på andra

områden att införa ekonomiska frizoner. Därmed kan den ekonomiska frizonen expanderas till hela riket.

Problemen med avgränsningar av marginalgrupper som ungdomar och invandrare försvinner helt när det är geografiska avgränsningar som är huvudfrågan. För vid subventioner och positiv särbehandling uppstår problemet att skapa väl avgränsade definitioner av vad exempelvis en invandrare är. Är det alla som under sitt liv har invandrat till Sverige, eller ska även andragenerationens invandrare ingå i definitionen. Eller varför inte tredjegenerationens invandrare? Ska svenskar som har en svensk och invandrad förälder ingå i gruppen?

Göteborgs kommun har begärt att regeringen ska utreda frågan om kommunen ska få bilda ekonomiska frizoner i utsatta områden. I en debattartikel i Göteborgs-Posten (24/2) skriver moderaten tillika riksdagskandidaten Johnny Munkhammar och kommunfullmäktigeledamoten i Göteborg Henrik Nilsson (m) att ekonomiska frizoner kan förbättra integrationen av invandrare. Den främsta vägen till integration är arbete och därför måste förutsättningarna för att få arbete förbättras. I många förorter ligger sysselsättningsnivån på enbart 50 %.

Friare arbetsmarknad underlättar integration

Artikelförfattarna menar att friare arbetsmarknader skapar högre sysselsättningsnivåer. En jämförelse mellan OECDs statistik över länders sysselsättningsnivåer och International Institute for Management Developments mått på länders frihet på arbetsmarknaden ger en indikation på att det finns ett samband. Skillnaden mellan infödda och invandrades sysselsättning är mindre i länder med friare arbetsmarknader

De stora processindustrierna klarar sig i den svenska skattestrukturen. Möjligheten att skapa "frizoner" handlar mer om att få fart på mindre företag i problemorter. Ett försök att diversifiera skattebelastningen och införa rimliga skatter för somliga – för att öka sysselsättningsnivån.

än i länder med mindre fria arbetsmarknader. Regleringar skapar helt enkelt utanförskap. Därför anser författarna att de ekonomiska frizonerna främst bör fokusera på ingångslöner, uppsägningsregler och arbetsskatter.

Länder som tar emot många högtutbildade invandrare har mindre problem med integrationen eftersom den gruppen har lättare att få jobb oavsett arbetsmarknadens frihet. I ett land som Sverige där invandringen främst består av flyktingar blir det därför väldigt viktigt att sänka trösklarna till arbetsmarknaden.

De som argumenterar emot ekonomiska frizoner är främst vänsterideologer som vill bevara det samhällssystem som vi har i Sverige. Deras oro handlar om att frizonerna skapar sprickor i det svenska systemet vilket kan leda till att zonerna sprids okontrollerat. Denna argumentationslinje inkorporerar även försämrade statsfinanser. Motargumentet är att ekonomiska frizoner ökar självförsörjningsgraden och därmed minskar bidragsberoendet vilket i sin förlängning betyder lägre utgifter för stat och kommun.

Liberaler och statskeptiska konservativa kan oro sig över att det skapar snedvridning i systemet då alla svenskar inte omfattas av samma regler. Det strider mot likabehandlingsprincipen som baseras på alla människors lika rättigheter. Detta argument kan besvaras med att alla svenskar

har rätt att bosätta sig i frizonerna. Systemet gör att människor behandlas lika men att geografiska områden behandlas olika. Här uppstår en inkonsekvens i förhållande till Johnny Munkhammars kritik av regionalpolitiken, som refererades i Contra nr 1, där han menar att regionalpolitiker sätter marken före människors rättigheter. Samma kritik kan riktas mot ekonomiska frizoner då människor stimuleras av staten att flytta från en plats till en annan.

Blandade resultat i andra länder

I Kina, Indien, Storbritannien och i Frankrike har man testat dessa idéer med blandade resultat. Frizonerna i Kina och Indien har skapat en stark konkurrenskraft gentemot exempelvis USA. I Storbritannien införde Margaret Thatcher ekonomiska frizoner under 1980-talet, men den konservativa regeringen lade ned projekten i början av 1990-talet då de bedömdes som misslyckade. De franska statsrevisorerna har kritiserat det franska systemet för att vara ett dyrt och ineffektivt sätt att stimulera sysselsättningen. Samtidigt har det varit en lyckad satsning för att dämpa sysselsättningseffekterna när Frankrike lade ned sin varvsindustri.

Det franska systemet skiljer sig också från Thomas Gürs förslag på så sätt att det franska systemet bygger på att staten väljer

ut vilka områden som ska få bilda frizoner medan Gür propagerar för ett underifrånperspektiv där kommunerna får ansöka om frizonsförsök. Enligt International Labour Organisation (ILO) fanns det 5 174 ekonomiska frizoner världen över år 2004. I dessa frizoner är 42 miljoner människor anställda i 116 olika länder. I Europa existerar det drygt 50 ekonomiska frizoner. Effekterna av ekonomiska frizoner skulle förmodligen behöva mer empiri för att kunna fastställas.

Även om generella reformer är bättre eftersom det ger lägre arbetslöshet och utanförskap samtidigt som likabehandlingsprincipen följs är ekonomiska frizoner en möjlighet att lösa upp ideologiska och politiska knutar. Att få till stånd en blocköverskridande överenskommelse om ekonomiska frizoner är mer troligt än blocköverskridande överenskommelser om generella skattesänkningar och en generell reformering av arbetsrätten. Johnny Munkhammar och Henrik Nilsson tillägger i tidigare nämnda artikel att ekonomiska frizoner ger politiskt större möjligheter att gå längre i åtgärderna än vad som är politiskt möjligt med generella reformer. På plussidan finns också möjligheten att konkurrensen mellan olika områden leder till att de lokala lösningarna sprids i hela landet.

Raka puckar

Mångfald i praktiken

Ofta kan man i dagstidningar och tidskrifter läsa om vikten av mångfald. Naturligtvis gäller det endast glassjobb som styrelseuppdrag o dylikt. Resultaten skulle då bli så mycket bättre. Någon dokumentation för att det skulle bli bättre ges inte. Nästan alla dessa krönikor skrivs av vita medelålders ogifta svenska kvinnor, där alla talar om mångfald. Läsarna måste se upp. Borde inte mångfalden också gälla skribenter i våra tidningar och kanske till och med kommentatorer i TV.

Vilda Vänsterpartiet

Kommunalrådet som misstänktes för att ha anstiftat dråp fortsätter att umgås med en av de dömda. Trots att han misshandlat henne. Hon vill inte berätta för polisen var han finns, så att han kan delges misstanke för misshandeln. "Jag deltar inte i polisens arbete". Nu står hon återigen på förstaplatsen i höstens kommunfullmäktigeval.

I Contra nummer 2 2007 berättade vi om ett västsvenskt kommunalråd ("Eva") för Vänsterpartiet som var misstänkt för anstiftan till dråp. Hon hade en mycket central roll i förberedelserna för den knivattack på öppen gata som hennes suparkompisar ("Johan" och "Torsten") gjort sig skyldiga till. Hon ringde upp sin före detta sambo ("Gerhard") för att få veta var han var och sedan gav Johan och Torsten sig ut på jakt. Kniven stannade alldeles innan hjärtat och Gerhard överlevde.

I periferin till denna attack fanns Evas och Gerhards dotter (nu är hon 15 år) som inte vill träffa mamma så länge hon super tillsammans med Johan.

Det finns en lång fortsättning på den historia som vi berättade 2007. Johan, som inte har några egna inkomster, dömdes till 100 dagsböter och Torsten, som höll i kniven, fick 2 år och fyra månaders fängelse.

Johan fortsatte att umgås med Eva och vid ett av fylleslagen i Evas lägenhet i december 2006 (Johan är skriven i en lägenhet några kvarter från Eva) råkade paret i handgemäng. Eva läste in sig på

toaletten och ringde efter polisen sedan Johan hotat henne med kniv. Polisen kom, tog Johan och dokumenterade Evas skador. Johan hade försökt strypa Eva, hotat att klippa av hennes fingrar med en plåtsax, slitit fyra ringar av henne (och misslyckats med en) och slagit henne i ansiktet. Ringarna – bland annat Evas och Johans förlovningsring – hade Johan klippt sönder med en plåtsax. Polisen kunde beslagta några delar, som Johan tappat medan han gick till balkongen för att slänga ringarna. Eva hade flera gånger tidigare anmält Johan för misshandel, men inte velat medverka i den fortsatta utredningen. I förhöret efter misshandeln i december 2006 berättade hon dock att Johan vid flera tillfällen hotat att döda henne, han brukade göra det när han var berusad.

När polisen kom vägrade hon första att uppge vem hon var, eftersom det skulle påverka hennes yrkesliv. Hon gick dock så småningom med på att identifiera sig. Hon vägrade sedan att låta sig skjutas till sjukhus för att få skadorna medicinskt dokumenterade, men polispatrullen foto-

graferade skadorna. Och två dagar senare gjordes en rättsmedicinsk undersökning.

Johan gjorde en del medgivanden, men hävdade bland annat att Eva slagit honom, att hon bitit honom och att hon slagit sönder hans mobiltelefon och att det var hon som kastat ringarna. Eva kontrade med att påstå att Johan ätit upp SIM-kortet i hennes telefon! Hon hade dock gått ut och köpt ett nytt innan bråket fortsatte och hon läste in sig på toaletten.

Johan har tidigare dömts för kvinnomisshandel i Norrland (han försökte strypa en kvinna) och han har även dömts för bilstöld. Han satt anhållen efter misshandeln mot Eva, men släpptes på fri fot när det blev häktningsförhandlingar.

Han gick senare under jorden och åklagarmyndigheten lyckades inte delge honom åtalsbeslutet. Brottsrubriceringen "olaga hot" är nu preskriberad, men misshandel kvarstår. Och bevisningen för den är ju svår att komma runt. Dessutom faller brottet under allmänt åtal. Det skulle inte hjälpa om Eva drog tillbaka sin anmälan (men hon kan naturligtvis obstruera genom att slingra sig i en kommande rättegång).

Johan har fortsatt att röra sig flitigt i Evas kvarter. Ibland tillsammans med Eva. Eva är för övrigt portad på de två lokala krogarna i stadsdelen där hon bor.

Johan blev i början av mars 2010 äntligen delgiven åtalet. Det tog rättsväsendet över tre år att hitta honom, trots att han rört sig flitigt på stan, ibland tillsammans med sitt brottsoffer. Eva berättar i media att hon träffat Johan flera gånger. När hon får frågan varför hon inte berättat för polisen var han fanns säger hon: "Polisen har aldrig frågat mig och jag deltar inte i polisens arbete. Jag visste inte att han var efterlyst." På den upprepade frågan hur kan du inte veta att han var efterlyst när du gjorde anmälan svarar hon: "Du hör väl vad jag säger. Jag deltar inte i polisens arbete".

Eva planerar för fortsatt politisk karriär. Hon står på första plats på Vänsterpartiets lista inför höstens kommunalval.

Namnen i artikeln är fingerade.

Ryssarna i Lettland provocerar

I den exillettiska veckotidningen Briva Latvija medverkar regelbundet Frank Gordons med sina krönikor under rubriken "Iakttagelser och funderingar". Contra återger med regelbundet mellanrum Frank Gordons krönikor.

I Lettland lever en ryss vid namn Andrej Mamikin. Han ger följande beskrivning av sig själv – nationalitet: rysk, religion: rysk-ortodox, medborgarskap: lettiskt.

Mamikin är en erfaren journalist med skarpt intellekt och med stundom ganska rå ton. I en intervju på portalen <http://www.politika.lv> uttrycker han sig så här: "Jag slickar, bildligt talat, inte någon i röven". – Mamikin blev känd, eller snarare ökad efter en TV-sändning i ryskspråkiga, lettiska TV5 när han i direktsändning i programmet "Utan censur" lät tittarna välja mellan några alternativa och omsorgsfullt uttänkta svar på frågan "Vad kännetecknade Lettlands självständighetsförklaring den 18 november 1918?". Programmet sändes den lettiska nationaldagen 18/11 2009. De givna svarsalternativen var – självständigheten var a/ resultatet av en hjältemodig kamp, b/ en historisk tillfällighet, c/ ett ödesmättat misstag. Valet och formuleringen av det tredje alternativet är en ren och skär provokation. Att republiken kom till på grund av ett ödesmättat misstag ansåg en majoritet (1600) av de TV-tittare som besvarade frågan. Chefen för det nationella radio- och tv-rådet (NRTP) Abrams Kleckins uppfattade frågeställningen som en nedrighet och i en intervju i den ryskspråkiga tidningen *Vesti Segodnja* jämförde han den av Mamikin skapade situationen med ett födelsedagsfirande – gästerna lyckönskar jubilarer... och tillägger att hans föräldrar gjort ett ödesdigert misstag som låtit honom komma till världen!

Mamikin har senare framhållit att han bjudit in (den lettiske) historikern Aivars Stranga till sändningen men att denne avböjt deltagande varpå valet "naturligtvis" fallit på (den ryske) historikern Igor Gusev. – Vem är då han? Gusev anser att Lettland är ett land där ryssar varit bosatta sedan "urminnes tider" och därför har rätt att ifrågasätta uppfattningen om att letterna utgör Lettlands ursprungsbefolkning och liknande uttalanden. Det står klart att Mamikin medvetet bjudit in Gusev att utforma tv-sändningen den 18 november. "Om historikern Gusev får yttra sig i direktsändning så kommer sådana personer som av landets högerpolitiker anses vara rikets fiender att medverka – T. Zdanoka, Rubiks m.fl. framhöll Mamikin på portalen <http://www.citadiena.lv>. Med andra ord en medveten provokation på Lettlands nationaldag. Här vill jag tillägga att det i Israel finns judiska medborgare, bland andra en del högskolelärare som betraktar grundandet av Israel som ett ödesdigert misstag och hela det israeliska riket – "medinat Yisrael" – som ett enda missförstånd.

frank.gordons@contra.nu

Ingen hindrar dem att torgföra en sådan uppfattning, yttrandefriheten blir inte ifrågasatt, men det är absolut otänkbart att någon av de israeliska tv-kanalerna på självaste nationaldagen skulle tillåta en så provokativ uppfattning. Under en sådan dag, nationaldagen är en grundläggande hederskänsla en plikt såväl i Israel som i Lettland. NRTP har bötfällt TV5s ledning på 1000 lat för uppvigling. Man kan ifrågasätta en sådan sanktion, däremot inte låta Mamikins listigt fördomsfulla uträkning stå ostraffad. Mamikin åberopar författningen, deklARATIONEN för att inte irriterar den stora grannen i öst.

Men nu, när Abram Kleckin är upprörd över Mamikins provokatoriska verk och betonar att "man inte får lov att förolämpa ett helt folk" – dvs den lettiska republikens ursprungsbefolkning, letterna – börjar de de storryska kretsarna i Riga att opponera. Det hjälper inte att Kleckin i tidigare nämnd intervju tillägger att han stödjer Harmonicentrum ty han har dessutom tillagt följande "Den som inte tycker om det här landet, ska inte heller bo här". Och med detta sätter jag punkt.

att se hans förnamn – för att förhindra en objektiv bedömning. Sådana antisemitiska nålstick kommer dessutom såväl från storryska chauvinister som från fosterländska "superletter". I den tidigare nämnda intervjun i *Vesti Segodnja* säger Kleckin med en suck "ryssarna betraktar mig som en dålig ryss, letterna som en dålig lett, judarna som en dålig jude"! Han har det inte lätt!

Jag minns den tid då jag jobbade på redaktionen för tidningen *Rigas Balss* samtidigt som Kleckin jobbade på *Padomju Jaunatne* (Sovjetisk ungdom). Vi träffades i tryckeriet där båda tidningarna gick i tryck. Kleckin visade under tövädertiden stor entusiasm för den österrikiske marxisten Fischer som förespråkade en "socialism med mänskligt ansikte". I Sovjet uppfattades det som katteri. Under 70- och 80-talen föreläste Kleckin för blivande journalister och verkade samtidigt som filmkritiker. Han var dessutom aktiv i folkfronten och blev 1991 en av initiativtagarna för Lettlands "folkets forum". K. valdes till ledare för NRTP i egenskap av kandidat för det politiska partiet Harmonicentrum. Man värdesatte hans mångåriga erfarenhet inom mediaområdet. Kleckin fick enligt mitt förmenande utstå kritik när de lettiska tv-kanalerna hade planerat att visa den dokumentära filmen "Putins system". Samma dag som premiären skulle äga rum blev det strul med någon s.k. Time-code varför visningen ställdes in. Dagen för visningen sammanföll med en röstning av något slag i Ryssland och det uppstod misstankar om att Kleckin ställde in TV-premiären för att inte irriterar den stora grannen i öst.

Men nu, när Abram Kleckin är upprörd över Mamikins provokatoriska verk och betonar att "man inte får lov att förolämpa ett helt folk" – dvs den lettiska republikens ursprungsbefolkning, letterna – börjar de de storryska kretsarna i Riga att opponera. Det hjälper inte att Kleckin i tidigare nämnd intervju tillägger att han stödjer Harmonicentrum ty han har dessutom tillagt följande "Den som inte tycker om det här landet, ska inte heller bo här". Och med detta sätter jag punkt.

Översättning: Janis Vikmanis

Allt kyssande med ledande vänsterpartister slutar inte lika fridfullt som denna bild med partiledaren Lars Ohly (foto Lena Gunnarsson)

BREV TILL CONTRA

Ukraina – en splittrad nation

Valresultatet visar att Ukraina är lika splittrat som förr, i västra Ukraina blickar människorna västerut, i östra Ukraina mot Ryssland. Den skillnaden har naturligtvis historiska orsaker, delar av landet tillhörde ju före kriget Polen. Stalins terror i dessa områden kommer sent att glömmas. Avrättningar och deportationer hörde till ordningen för dagen.

Vad den nyvalde presidenten Viktor Janukovitj kan genomföra av sin politik är i skrivande stund osäkert. Han kommer inte att närma sig NATO och lägger sig på den ryska linjen, som syftar till ett mer alleuropeiskt system. Ryssland vill nog att han erkänner både Abchasien och Sydossetien som "självständiga" länder. Det är enligt min uppfattning mer tvivelaktigt om han verkligen kommer att göra det. För det är inte i hans intresse att framstå som en rysk nickedocka. Och självständighetsdeklarationerna har varit ett gediget diplomatiskt fiasko, med bara Nicaragua och Venezuela som uppbackare.

Men Janukovitjs politiska

framtid är inte beroende av utrikespolitiken, även om förhållandet till Ryssland med den ryska flottbasen på Krim är ett viktigt tema i ukrainsk politik. Allt är beroende av om han kan få ordning på ekonomin och minska arbetslösheten.

Frågan om det förflutna splittrar fortfarande landet. En av den avgående presidenten Jusjtjenkos sista ämbetsåtgärder, med politiskt sprängstoff, var att utse Stepan Bandera till Ukrainas hjälte. Det skedde på den ukrainska enighetsdagen den 22 januari. Ryssarna betraktar Bandera som en tysk samarbetsman under Andra världskriget. Sanningen är dock en annan. Bandera ledde den ukrainska upprorsarmén. Går man in i det historiska materialet kommer man att finna att ukrainska styrkor inte bara kämpade mot Sovjetunionen utan också försvarade ukrainare mot tyska övergrepp. Bandera och hans män slogs inte för Hitlers Tyskland, utan för ett självständigt Ukraina, och de har under senare år blivit rehabiliterade av de ukrainska myndigheterna. Det finns också anledning att påminna ryssarna om Vlasov-

armén [ryska desertörer som slogs mot Sovjetunionen]. Den mest beryktade och grymma avdelningen av ryssar allierade med Tyskland var nog Kamin-skij-brigaden, som hjälpte till att krossa Warszawa-upproret 1944. Mer om den armén, som ryssarna inte brukar tala så högt om, finns på Wikipedia under rubriken "Ryska nationella befrielsearmén".

Den avgående ukrainske presidenten anklagar dessutom de sovjetiska myndigheterna för folkmord på ukrainare i samband med Stalins kollektiviseringskampanj på 1930-talet. Något som idag helt tillbakavisas från rysk sida.

Nils Tore Gjerde

Sexköp i Europa

Jag läser en märklig text om prostitution i Contra nummer 5 2009. Ordspråket om att det är svårt att hindra en kvinna som vill ha sex beror på att män oftast är sådana lättfotade slampor. Faktiskt den enda vetenskapligt bevisade skillnaden mellan mäns och kvinnors sexualitet. Män är mer positivt inställda till anonymt sex. Till viss del beror det nog på att det inte är lika socialt betungande för en man att ha sex med vem som helst. Det är rätt ovanligt att de blir misshandlade av makan

om han är otrogen men tvärtom, jadamän. Att bli socialt utfrysad och baktalad är heller ingen större risk för en man. Visst är vi ensamma med vår konstiga lag att sex är förbjudet att köpa men lagligt att sälja, sant. Men i de flesta västerländska länder är prostitution förbjudet, texten i tidningen ger sken av något annat. Skribenten verkar se sex som en manlig rättighet. Han har en skev syn. Han får väl börja böga, det är liberalt. Hos homosexuella män är också prostitution mer accepterat så om han är en osexig typ så kan han säkert köpa sig ett ligg i alla fall.

Åsa Backman

Författaren till texten svarar:

Köp av sex från en myndig kvinna är tillåtet i nästan samtliga EU-länder utom Sverige. Wikipedia har uppgifter om 19 av de 27 EU-länderna - av de 19 finns förbud endast i Sverige. Hur det är i återstående 8 länder - Rumänien, Bulgarien, Malta, Cypern, Litauen, Slovakien, Slovenien och Tjeckien - framgår inte.

19 fall av 10 begås våld mot män.

Svenskorna har också blivit kallade sexfundamentalister då de försökt sprida vår tokiga lag till övriga Europa.

CONTRA

2 1985...

Vi berättade om teknologismugglingen till Sovjet. Flera svenska företag (Datasaab, Ericsson m fl) som fått tillstånd att importera amerikansk högteknologi hade vidareexporterat dessa i strid med importreglerna. Sovjetunionen hade därmed kunnat bygga upp avancerade flygledningssystem i hela landet, något som visade sig komma väl till pass i samband med Sovjets invasion av Afghanistan 1979. Contra kunde också publicera

en intervju med UNITA-ledaren Jonas Savimbi. UNITA och Savimbi kämpade i decennier för ett fritt Angola, men Savimbi stupade 2002 och idag styrs Angola av en marxistisk regim. I Afghanistan fördes kampen mot kommunismen och samme Jack Wheeler som intervjuat Savimbi rapporterade från den antikommunistiska kampen i Afghanistan. CIA stödde visserligen frihetskämparna, men verksamheten hade inte

nått den slagkraft som senare skulle leda till seger. Jack Wheeler och andra lyckades få USA att satsa på ett mer helhjärtat och effektivt sätt, vilket ledde till framgång.

Contra kunde också berätta om feiga Expressen som vägrat att publicera en annons för Contra. Annonsen återgavs i sin helhet i Contra med kommentarer av Expressens utgivare Bo Strömstedt.

...för tjugofem år sedan